

ZAKLJUČEK TRILOGIJE O
VESOLJNEM CARSTVU

...

KAJ, ČE JE VSE V NOVI ZAVEZI ČISTA RESNICA?

BOJAN EKSELENSKI:
EVANGELIJ IZ
LANGUEDOCA 1



POVESTI IZ SAGE VITEZI IN ČAROVNIKI

Kolofon

Evangelij iz Languedoca I - Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki (Dražilnik)

Copyright © 2006 - 2020 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane.

Prelom in oblikovanje

Bojan Ekselenski

Ilustracija naslovnice:

Bojan Ekselenski in brezplačni spletni vir

Zbirka

Fantazija

Založnik

Bojan Ekselenski, samozaložba

V Celju, 2020

KAZALO	
PROLOG	5
TRILOGIJA O VESOLJNEM CARSTVU	10
Vesoljnemu carstvu na pot	10
Vzpon Elejle	10
Padec svetih	11
O Vesoljnem carstvu v V&Č(3): Vladavina indigo otrok	12
I. TRIJE SVETI KRALJI	13
1. Beltazar, prvi sveti kralj	15
2. Melkion, drugi sveti kralj	24
3. Kaspar, tretji sveti kralj	44
4. Mešarah in Čuvaji	64
II. SPOČETJE ODREŠENIKA	71
5. Trije kralji drugega sveta	74



PROLOG



*Na začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in
Beseda je bila Bog.*

*Beseda je bila ob zori začetkov vetra, morja, sonca in
zemlje pri Bogu.*

*Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je
nastalo.*

V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi.

In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.

Jn 1, 1 - 5





Ker so že mnogi poskušali urediti poročilo o dogodkih, ki so se zgodili med nami,

Kakor so nam jih izročili tisti, ki so bili od začetka očitvidci in služabniki besede,

Sem sklenil tudi jaz, ko sem vse od začetka natančno poizvedel, tebi, nadvse odlični Teófil, vse po vrsti popisati,

Da spoznaš zanesljivost naukov, o katerih si bil poučen.

Posvetilo Teófilu

Lk 1,1 - 4

Elejla en'ketir Megšelem tec en'šacon šecep,
Šelih damejah lek tek šezakah en'mogos selid
en'Jered, lek tek en'tahmeš Taraf,
En'zaladh kerkeš en'zaladh datothes
en'zimeraheth zatabim,
En'viliap tetov at asekac tario en'ibatoc mogos,
Asmodel en'japohim morak,
Meririm en'šatagbešazim jesodeg,
Seth Ureus, en'rarih Abadon, En'vesae Hopag,
Apofis Sekhmet, Astaroth En'lamak,
Mammon abadon,
Behemoth En'elem Tagag,
Šabedakon at en'zaladh en'najit kerkeš,
Kopet lei heag en'dehab hudath duvik zeath et
rugobim vikemakoc lei eac en'kuadilah.
Le en'tasak at Satan le en'tesegea en'Labu
melekah.

*Elejla, krona Megšelega, sijajni dragulj praznine,
Dva damejaha, vsak za svojo luno svoda
Jeredskega, za svoj steber Tarafa,
Sedem kerkešev, sedem strastnih moči zatabov,
Šest jih je vstalo ob dvojni luni,
Asmodel, Podboji Smrti,
Meririm, Vodnjaki brezna,
Seth Ureus, Abadon dna, Jama Zavrženih,
Apofis Sekhmet, Astaroth, Propad,
Mammon, Brezno,
Behemoth, Svet Ukletih.
Skrivnost je Sedmi, skriti kerkeš.
Ostal bo neviden pod pajčolanom zvitih časov in
prostorov, odločil bo na horizontu,
V eni obliki je Satan, v drugi Čarovnik
obsedenosti.*

Sehir Etir 2, 4 · 17

Trilogija o Vesoljnem carstvu

Vesoljnemu carstvu na pot

Trilogija o Vesoljnem carstvu je začela nastajati iz preproste potrebe - ljubiteljem dobre fantazije ponuditi dodatne zgodbe iz bogatega sveta Vitezov in Čarovnikov.

V osrednji sagi, ki se dogaja konec 21. stoletja, je večkrat omenjeno Vesoljno carstvo, predhodni Mešarah, Koalicijske vojne in drugo iz zgodovine Elem Jereda, po naše Drugotnosti.

Zaključek trilogije prihaja v dveh kosih, saj sem se odločil, da knjige Trilogije ne bodo preobsežne.

A še prej sem vam dolžan kratkega povzetka iz obeh predhodnih delov. Celotna Trilogija in še kakšen dodatek imajo podnaslov Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki. Tako se ločijo od osrednje zbirke, ki obsega knjige 0 - 4 (torej pet knjig, napisane so štiri).



Vzpon Elejle

V prvem delu Trilogije spoznamo začetek Vesoljnega carstva, tragično zgodbo, ki je pripeljala do začetka padca konca starega sveta.

Sonoroda je bila na začetku 9. stoletja zlatega eona nepomembna in poniževana najvzhodnejša grofija marke Ceodije, dela veličastnega Svetovnega cesarstva. A grofiji je bilo naloženo izjemno breme. Vsakih 20 let je morala žrtvovati svečenika in svečenice plemenitega porekla za tempelj Emen Mabemot na oddaljenem otoku Taraf. Vsakokratni svečenik je moral s svojimi svečenicami v strogi vzdržnosti v globini podzemnega svetišča varovati skrinjo s temnimi talismani zatabi in zadrževati vplive strašnega Megšelema, sveta lupin. Darej Halal, novi svečenik, se je zavedal, da je svetišče na Tarafu pravzaprav svetišče strahu. Sile Megšelema je želel vpreči za vzpon

svoje poniževane grofije. Najprej je ubil svojega predhodnika in izvedel pretresljiva dejstva o naravi templja pod zemljo.

Vilinci so začutili, da menjava ni v skladu s pravili. Poskusili so na svoj običajni način za svoje interese vpreči smrtnike, a jim ni uspelo.

Začnejo se dramatične spremembe, kjer vsi pokažejo svoje obraze. Maske strahu in prevara padejo pred največjo prevaro.

Začne se vojna za Svetovno cesarstvo. A namesto ognja in mečev se uporabi ...

Elejla, odeta v telo Meri, zavzame svoj prestol.



Padec svetih

Drugi del Trilogije opisuje padec mogočne cesarske prestolnice Wendenburg. Zgodba vas pelje skozi Padec in legendarno Begunstvo.

Svetovno cesarstvo je bilo kolosalno v svoji veličini. Tudi padec je bil temu primeren.

Pred skoraj 2400 leti se je zaključil Padec, ki je trajal poldrugo stoletje. Veličastne armade Vesoljnega carstva so že oblegale mogočno super-prestolnico Wendenburg. Cesarstvu je po umoru svetega cesarja in vilinske kraljice vladal regentski svet. Do ustoličenja polvilinskega cesarja Timeusa IV je manjkalo samo še nekaj kratkih tednov.

A dediču ni bilo dano zasesti položaj svetega vladarja sveta. Samo peščici se je zahvalil, da je preživel krvavi dvorni udar in se izmuznil krutim atentatorjem.

Na legendarnem Begunstvu so mu pomagali hudomušni stric, orčji zvodnik, dezertarji, princ tihotapev, orčja sužnja in peščica fanatičnih elešejev, božjih stražarjev. Spoznal je najnižkotnejše sektorje in spoznal srčnost ljudi iz dna.

Polvilinski dedič je tako izginil iz zgodovine, da bi se lahko nekoč vrnil ...



O Vesoljnem carstvu v Vitezi in Čarovniki (3): Vladavina indigo otrok

Zlata eon Svetovnega cesarstva in vladavini znanemu svetu se je končal s padcem Wendenburga. V zgolj dveh vojnih sezonah, 995 in 996, je tisočletno Svetovno cesarstvo popolnoma izginilo. Njegov bliskoviti padec je presenetil vse kroniste, ki so kasneje proučevali takratne dogodke. Mnogi so krivdo pripisali neodločnosti vilinskega Arbitražnega tribunala v prvih letih po incidentu pri Tarafu. Do rojstva Vesoljnega carstva je pripeljalo zaporedje napak.

Leta 903 z. e. (zlatega eona) je Svetovno cesarstvo vladalo od vzhoda do zahoda edine znane celine. Na Tarafu je prišlo do menjave *leceoha*, ki je sprožila niz sprememb. Takoj po menjavi je prišlo do t. i. incidenta pri Tarafu, soočenja kristalne magije Sonorode z vilinci. Kmalu je nastal mealkud Sonoroda in Svetovno cesarstvo je izgubilo najvzhodnejšo deželo. Sonoroda se je spretno širila in leta 922 se je preoblikovala v Vesoljno carstvo, ki je brez vojne zasedlo celoten vzhod. Vilinci so aktivno posegli, ko je bilo že prepozno in vsi njihovi poskusi uničenja Vesoljnega carstva so propadli.

Vilini Mealkuda so se popolnoma izločili iz sveta in niso posegali v dežele, južno od Zidu. Gozdni vilini so se potuhnili in verjetno pripomogli, da se plenilci z vzhoda po letu 30 niso vračali v zahodne dežele.

Vesoljno carstvo je trajalo že več kot 250 let in nič ni kazalo, da ga lahko kaj ogrozi. A carska moč je propadala od znotraj. Nasprotja v tkivu utelešenja Elejle so začela najedati večnost Vesoljnega carja.

Na samem vrhuncu Vesoljnega carstva se je rodila njegova poguba. Nihče si leta 255 CE ni mogel zamisliti, da bo čez petdeset let Vesoljno carstvo v ruševinah.



TRIJE SVETI KRALJI



I

Vilinske modrosti so brezmejne in brezčasne, velikaši davnine so jih zbirali in zapisovali v svojih dolgih tisočletjih. S predanostjo so poskrbeli, da se modrosti izognejo sestopu v stezice pozabe.

A vilinci niso edina nesmrtna sila tega sveta.

Basilea in oba damejaha so že stoletja zamrznjeni v svojih mladih telesih. Vesoljno carstvo trdo vlada srcu cesarstva smrtnih. Vendar ima ta nesmrtnost drobno slabost, kajti absolutno in večno se ne marata.

Neskončna strast za močjo ne more večno prenašati nedoumljive moči trenutka večnosti. Slepa želja po jutri ne more ujeti večnega zdaj.

Basilea in damejaha čutijo konec svoje neskončnosti in uvideli so veliko skrivnost.

»Bodi pozoren in prepoznav ...«

Vilinski aeral Enej Olom je razkril komaj prepoznavno šibkost mogočnega sovražnika. Zahvalil se je *Elu* za veličastni košček resnice in s tem sprožil zaporedje dogodkov ...



I. Beltazar, prvi sveti kralj

Osamljen temnopolti jezdec v spremstvu sokola do konca preganja *pleada* proti mogočnemu Zidu. Vsake toliko se ozira preko rame. Besni zasledovalci ignorirajo bližino Zidu. Preganja jih grozljiva volja kerkeša, jezdeca v plahutajoči črni kuti. Nemrtve oči so osredotočene na ubežnika.

Kaj bo prej? Vrata ali zasledovalci? Kerkeš Meririm, v spremstvu Set' Arusov, je preveč tudi za vilinskega *leiga*. Z rojaki je že izkusil strahoto *Ognjenobraznega*. V času padca je bil med redkimi preživelimi silnosti klavca Aldeverga, požigalca življenj, uničevalca volje.

Koliko jih lahko potolčem, preden omahnem pod ognjem, meči in kopji? Kaj je pet Set' Arusov v primerjavi s skrivnostjo, ko jo nosim na sever? Proti Meririmu sem nemočen. On ne polomi telesa, temveč voljo.

To je nepomembno. *Vse je hitrost*. Bo *plead* vzdržal še ta zadnji kilometer? Silhueta Zidu je vse mogočnejša.

Na obzidju se mrzlično razporejajo velike postave in usmerijo dolga čarobna kopja. *Golemi*. Velikanska vrata se počasi odpirajo in skozi odprtino se silovito požene več velikih gmot pod vodstvom vilinskega jezdeca v čudovitem aurilskem oklepu, ki s kretnjami dirigira orkester velikanskih bojnih golemov. Poln upanja se zazre v osamljenega ubežnika in zašepeta:

»Beltazar, še malo ...«

Zasledovalci ne upočasnijo, temveč, kot bi se rogali vilinskim čarobnim milostim, še pospešijo. Meririm izvleče meč, ostrica zagori s sijočim plamenom in zakliče z uročenim glasom:

»***Beltazar! Lakat plead vet halajig! Elisa at en'magid! Beltazar!***«

Beltazar začuti boleče lovke uroka. Srce besno razbija v uporuh proti silnemu uroku. Stisne ustnice. Vse moči posveti izmikanju nevidnemu stisku.

Kerkeš ponovi poguben klic, še okrepi urok:

»**Lakat!**« grozljivo odmeva tudi v najintimnejšem kotičku vilinčeve zavesti. Bori se sam s sabo. Prežema ga silnost kerkešovega uroka. Del njega se skoraj pokori volji kerkeša, stisku grozljive sile. Plead postaja negotov.

Kerkeš Meririm je eden najmočnejših kerkešev. Seth Ureus v času Padca ne bi tako zlahka vdrl v Aldeverg brez tega strahotnega služabnika Megšelega. Bitke za Aldeverg ni dobil Seth Ureus z desetkratno premočjo, temveč zgolj strašljiva pošast Meririm, *Ognjenobrazni*. Popolnoma sam, z dvignjenim ognjenim mečem, je počasi odkorakal proti vilincem in jim zamrznil kri s hromilnim urokom. V nebo je dvignil ognjeni meč in z urokom jim je vzela voljo do boja. Brezštevilne horde orkov, kačjeglavcev in ljudi so samo dokončale Meririmovo nevidno žehto.

Ognjenobrazni je iz nepremagljivih bojnikov naredil pojedino za orčje slavje ob zasedbi Aldeverga.

Še vedno ga preganja spomin na pokol in brutalno uničenje duhovnega srca cesarstva. Tri dni in tri noči so plameni požirali srce civilizacije, plenilci niso pustili kamna na kamnu. Na desetine tisoče sužnjev so prodali na vzhod, nemočne so neusmiljeno poklali. S padcem Wendenburga je umrlo srce Svetovnega cesarstva, a s koncem Aldeverga je ugasnil njegov duh.

Golemi z vrha obzidja izstrelijo ognjene krogle proti zasledovalcem osamljenega jezdeca. Zrak napolni vonj po poletni nevihti. Črna postava iztegne prste in svoje spremstvo objame v modrikast ovoj. Ognjene krogle se razpršijo, vendar upočasnijo vojščake v rdečem s pasjeglavimi šlemi.

Meririma nič ne ustavi, neumorno hiti in se uporno prebija skozi ogenj vilinske magije. Um kerkeša slepo sledi cilju. Prstan na Meririmovi roki, vez z Elejliino voljo, zažari. V začaranem umu odzvanjajo uročene besede mešaške Elise:

»Meririm! Vladar Vodnjakov Brezna! Srce ljubkih Set' Arusov!
Naj se Beltazarju Eliahu uresničijo želje ...«

Golemi se poženejo proti osamljenemu jezdecu in ga zasujejo z ognji čarobnih kopij, a jezdec z dvignjenim plamtečim mečem zdirja mimo njih. Opuščena kurirska postojanka se sredi ognjene ujme spremeni v prah in pepel. Vsa pokrajina zažari v megšelemskih ognjih. Nebo zasije in še ena skupina golemov dodatno okrepi ognjeni stisk okoli *Ognjenobraznega*.

Črni jezdec pade z velikega *tharaka*. Žival zatuli v agoniji silovitih ognjev, ki jo v hipu uparijo. Ognji Meririmovega obraza še močnejše zasijejo:

»Za tole vas bom spremenil v metalurške odpadke!« in zavihiti strašni ognjeni meč. Vstopi v upočasnjem čas. Golemi so prepočasni in prešibki za Meririma, kerkeša zataba *Vodnjakov brezna*.

Begunec skoraj doseže Zid. Spogleda se z vilincem v sijajnem aurilskem oklepu. *Amrok Gideus osebno. Kaj ga je pripeljalo?*

Amrokh se nasmehne, izvleče meč in v lahnem drncu odgalopira proti Meririmu. Kerkeš razkoračeno čaka vilinskega rešmeaga.

Amrokh se zareži:

»Meririm, kerkeš *Šatagbešazim Jesodeg* me je počastil z obiskom. Ognjenobrazni, naprej ne moreš. Te bližina vilinskih moči niti malo ne žge v megšelemski duši?«

Kerkeš se zareži:

»Pred Aldevergom sem pokončal nekaj tisoč tebi podobnih. Še eden več se skoraj ne bo poznal. Pravzaprav me je doletela neverjetna čast, pokončal bom rešmeaga Amrokha Gideusa. Zraven si pri vsaki spletki, vsakem žrtvovanju tujih življenj za osebne interese.«

Amrokh ravnodušno prhne:

»Moj osebni interes je iztrebljenje tvoje vrste in to najraje počnem z lastnim mečem,« in požene *pleada* proti nasprotniku.

Meririm zavilhti ognjeni meč. Amrokh se glasno zakrohota, sunkovito ustavi hrzajočega pleada in počaka, da se v boj poženejo še preostali golemi. *Naj ga še malo utrudijo.* Meririm usmeri pozornost na goleme. Bliskovito, za tren očesa, v upočasnjenem času, naredi iz kovinskih orjakov kup odpadne kovine. Amrokh čaka natanko ta trenutek. Elegantno skoči s svojega pleada in pripravi urok. Meririm se vrne iz upočasnjenega časa. Amrokh zakriči:

»Izenačiva! Tudi jaz znam,« in aurilski meč objamejo modrikasti plameni, »zakuriti,« in se požene nad Meririma, »a ti vsaj še nekaj časa ne moreš v upočasnjen čas!«

Plameneča meča se udarita. Ognji se vsujejo, zaplapolajo in zaplešejo. Amrokh v kerkeša zaluča ledeni urok. Meririm ga odbije in silovito udriha z ognjenim mečem. Vilinec s stisnjenimi zobmi zadržuje udarce.

Seth'Arusi dosežejo prizorišče boja in na Meririmov znak pohitijo proti odprtim vratom Zidu. Beltazar se silovito požene čez velikanski vhod. Ozre se. Končno olajšanje. *Set'Arusi me ne bodo dosegli.* Vrata se začnejo zapirati. Na drugi strani Zidu za vsak primer strumno čaka dobra stotnija golemov in še dvakrat toliko vilinskih aeralov in lemikov.

Ozre se proti zaprtim vratom, za njimi ostane Amrokh s spremstvom. *Amrokh je poln presenečenja.*

Meririm režeče sikne:

»Severni vilinci neradi zapuščate svojo sterilno ječo.«

Amrokh preprime meč. V nosnice mu udari vonj po zažganem:

»Zate sem naredil izjemo. Upal sem v to srečanje. Na roki imaš nekaj, kar potrebujem.«

Kerkeš spusti ognjeni pogled na sijoči prstan:

»A tole? Očitno sva oba tukaj, ker nekaj potrebujeva. Zaželel sem si tvojega črnuharskega bratranca, oziroma, kar je v njegovi glavi, a tudi s tabo bom zadovoljen. Vsak padli Nesmrtni prinaša nov kamenček v mozaik življenja,« in dvigne roko v zrak.

Popolnoma beli prsti zasijejo.

Vilin in kerkeš znova prekrížate meče. Od silovitih udarcev vse naokoli frčijo drobni plamenčki. Grozljivi obraz Ognjenobraznega kaže samo srhljivi ples ognjev. Amrokh išče šibko točko. *Moram ga potolči, preden bo lahko znova priklical urok upočasnjenega časa. Potem bo pošast nepremagljiva.*

V kratkih predahih mečevanja se obstreljujeta z ognjenimi in ledenimi uroki. Amrokh naveličano vzdihne:

»Tega ne bova tako rešila,« in se spretno odkotali malce stran in namigne golemom na obzidju. Kerkeša objame ognjeni vihar čarovniškega ognja. Amrokh dvakrat globoko vdihne in vstopi v upočasnjen čas. *Prehitro ali prepozno je enako slabo.*

Zvoki izginejo, popačijo se v šepetajoče odmeve čas-prostorskega etra. Ognji Ognjenobraznega zastanejo. Amrokha presune neverjetna mirnost kerkešovega duha. Konice misli začutijo neživo Meririmovo srce. *Zdaj! To je edina priložnost.*

Silovito se požene proti črni nepremični postavi. Z obema rokama se krčevito oprime ročaja meča in ostrico silovito sune v sovražnikovo srce. Spreleti ga drget sile zataba. Preseneti ga hipni objem čudovite energije, moč silnosti in ljubeča pravičnost sočutja. V naslednjem hipu ga streseta mrazenje bolečega srha.

Vsa lepota in bolečina se skrčita v neskončno majhno točko. Kerkeš se povleče vase, odpor izgine in ostane samo tišina z neskončno praznino. Izginejo vsi zvoki, vonji, barve, občutki, prostor in čas. Za hip zastane samo bolečina.

Tkanje časa se razkroji. Amrokh izvleče meč iz nemrtvega telesa in prekine urok upočasnjenega časa. Zatopljen v odmev silnega zataba odsotno zre v kerkešovo agonijo. Plameni Ognjenobraznega zastanejo in nenavadno mirno, komaj slišno zamrmra:

»Vse niti se bodo stkale v preprogo novega sveta. Ne boj se, ob koncu časa se bova znova srečala. Rade volje se za nekaj časa odpovem

življenju, da boste Nesmrtni na pragu novega sveta za vekomaj izbrisani.«

Set' Arusi obstanejo, odvržejo orožje in spremenijo se v prah.

Amrokh nekaj trenutkov okleva, objema ga odmev tujega sveta, zatem silovito zamahne in loči glavo od telesa:

»Zate sem stkal pot tja, kamor sodiš. Kmalu bom zraven položil vse tvoje megšelemske brate.«

Telo izpuhti. Na požgana tla padeta samo prazna kuta in prstan. Amrokh se s konico meča previdno dotakne in podreza negibno blago, počepne in v dlani potežka prstan z ugašajočim sijajem čudovitega kristala. *Samo predrzni megšelemski napuh si upa s tehagacom in sibetom na roki sprejeti izziv soočenje z mano.*



Skupaj z ostalimi nepoškodovanimi golemi se vrne v zavetje Zidu in zmagovito dvigne prstan:

»Tehagac s sibetom je naš.«

Beltazar oprezno vpraša:

»Kaj bo rekel jakil Targhar? Odkrito si se vpletel v vojno.«

Amrokh brezbrizno odvrne:

»Kaj bo rekel? Vedno previdni Targhar bo po potrebi zamižal na obe očesi, saj sem verjetno edini saog Arimoe, ki redno plačujem *sejbeo*. Vsem se pozna prekinitev trgovine in nekateri ob Zidu imajo na glavi večji greh od mojega drobnega vojnega posega.«

Beltazar nagrbanči čelo, sname prstan s kristalom in ga dvigne:

»Torej imamo dva tehagaca in sibeta. Dokopati se moramo,« in zaskrbljeno doda, »še do zadnjega para. Vendar je nekaj,« in obraz mu otrdi, »kar me res skrbi.«

Amrokh ga vedro prekine:

»Pustimo jutrišnje skrbi za jutri. Raje slavimo današnjo zmago. Padel je Meririm, kerkeš Vodnjaka brezna. Požigalec življenj je končal v ognju in se vrnil v temno deželo med neživimi in nemrtvimi.

Tam se bo zadržal do konca naših časov.«

Beltazar se sumničavo pogladi po bradi:

»Ne vem, a nekako ne čutim veselja, temveč dvom, skrb.«

»Dvom? Skrb?« je presenečen Amrokh. »Moral bi se veseliti. Vsaj danes.«

Beltazar ostane zaskrbljen:

»Zakaj je Elejla poslal Meririma z delom zaklada, ki ga iščemo?

Zakaj je padel pred enim mečem, čeprav je premagal tisoče močnih mečev?«

Amrokh režeče odvrne:

»Moj meč ni en od tisočih,« in odloži prstan s sijočim kristalom v drobno skrinjo na sedlu:

»Za zdaj bo tu na varnem.«

Beltazar navkljub Amrokhovi vedrini ostane čemerren:

»Na jugu je hudo. Kratkoživi so se sprijaznili z oblastjo Kandarja.

Postali so lojalni podložniki vzhodnega dvora. Nihče ne pogrša časov veličastja zlatega eona. Vendar,« se malce razvedri, »se nekaj dogaja. Jasno čutim pojevanje Megšelemske moči.«

Amrokh požene pleada:

»Misliš zato, ker sem premagal Meririma, ki je zdesetkal tvoje?«

Beltazar prikima:

»Enej je pred pol stoletja napovedal, da bo moč Megšelega prej ali slej začela pešati. Tega ni znal natančno opisati, omenjal je neka razmerja med energijami. Zdi se mi, da se je njegova napoved začela uresničevati.«

Amrokh se za hip zamisli nad zadnjimi Meririmovimi besedami, jih v mislih stran potisne in vzdihne:

»Enej je poln presenečenj. Odkril je način, kako pospešiti propad Elejle. Tukaj si prvi od treh, še dva se nam bosta pridružila. Zanima me, kakšna je to novica, ki je Meririma poslala za tabo? V njegovih zadnjih trenutkih, v odmevu ugašanja, sem zaznal iskro skrivnosti, povezano s tabo.«

Beltazar pogoltne slino. Amrokhu mora razkriti, kar je izvedel:

»Gre za knjigo.«

Amrokh vzdihne:

»Sehir bar Jemin?«

Beltazar prikima:

»Sehir bar Jemin ni več na Tarafu. Meri jo je tam držala, ker ve, da nam je nedosegljiva. In nam je bila, dokler je ni premaknila. Ravno njena poteza o premiku knjige potrjuje Enejevo trditev o padanju Elejline moči. Elejlo v Merinem telesu uničujeta telesni obstoj in tukajšnje življenje. S Knjigo si hoče nekako povrniti moči.«

Amrokh zamišljeno odvrne:

»Je torej Knjiga v Kandarju?«

Beltazar prikima:

»Tam je že vsaj dvajset let. Verjetno je na carskem dvoru.«

Amrokh se namuzne:

»To je dobro. Kandar je lažje dosegljiv, saj je tam precej manj kristalne magije. Pravzaprav je to odlična novica,« se razvedri, »tako bom poslal sokola k Almisu Foru,« in malce spodbode pleada. »kjer je Melkion Tanavrah dobil varno zatočišče in podporo za svoj načrt. Prostovoljno se je odločil za žrtev ob soočenju s Tarafom, samo da nam dobi Sehir bar Jemin. Zdaj bo to precej lažje. Končno bo njegovo odpadništvo dobilo smisel.«

Beltazar nagrbanči čelo:

»Odpadništvo? Je odpadnik zato, ker je obsojal postavitev Zidu in namesto strahopetnega umika zahteval boj proti Megšelemu?«

Amrokh hladno odvrne:

»Ljudje so si sami nakopali Megšelem z Elejlo. Umorili so rešgejo in mešetarili za našim hrptom. Mora jih izučiti, da z zalego Megšelega ni sobivanja. Glede tvojih pa ...« išče besede. »Ne čutim nobene krivde,« in zamahne z roko. »Ne bova zdaj reševala zgodovine. Skupaj bomo zlomili moč zatabov. To nas združuje in samo to je pomembno.

O tem, kar nas razdvaja, bomo podebatirali na ruševinah Vesoljnega carstva. Torej,« mehko nadaljuje, »posvetimo se naslednjemu koraku. Almis For, jakil Diweje, je z nami, ker ima s Kandarjem nekaj neporavnanih računov in bo prispeval svoje saoge za pomoč Melkionu. Uspelo mu je sestaviti uroke za iskanje Sehir bar Jemina. Načrt je preprost. Hitro bodo vdrli, vzeli knjigo in zatem še urneje mrknili.«

Beltazar zadržano doda:

»Mogoče gre za past. Če Melkiona ujamejo, se bodo dokopali do naših skrivnosti.«

Amrokh trdo odvrne:

»Nikogar ne bodo ujeli! Almis For **bo** popravil, kar mu je spodletelo zaradi prevelikega zaupanja v ljudi. Z Melkionom **bosta** opravila nalogo. Če ne, je tako vseeno.«

Beltazar je presenečen:

»Je zraven tudi Almis For? Ni to prenevarno za jakila?«

Amrokh mračno odvrne:

»Jakil je največje zagotovilo uspeha,« in na roko mu doleti severni sokol. Nekaj mu zašepeta in v drobceno torbico na nogi vstavi papirusni zvitek. Preden ptica švigne v sivo nebo, jo poljubi med oči.



2. Melkion, drugi sveti kralj

Almis For kot kip nepremično stoji na robu stolpa. Nepremično opazuje panoramo Diweje. Oživi šele, ko mu na ramo doleti sokol, ki ga nežno potpreplja:

»Amrokhov sokol. Noben drugi ne pristane tako natančno. Naj vidim, kaj želi povedati mladi *tagak*,« in odvijte droben papirusni zvitek. Hitro ga preleti:

»Tole zadeve nekako odplete in zaplete.«

Družbo mu dela Melkion Tanavrah, saog iz Timeje, že nekaj časa prostovoljni begunec v Diweji. Zaskrbljeno pogleduje proti mestnemu obzidju:

»Kaj nam sporoča?«

Almis se nasloni na svoj *tatik*:

»Beltazar Eliah je odkril, da so Knjigo že pred dvema dekadama preselili v Kandar. To so hoteli prikriti tako, da so nadenj poslali kar samega Meririma. Amrokh ga je pred vrati Zidu pokončal in mu odvzel tehagac s sibetom. Zdaj imamo dva od treh tehagacev.«

Melkion je preslišal zadnja dva stavka:

»Pokončal? Meririma? Amrokh je to storil?«

Almis mu izroči papirusni zvitek:

»Popolnoma sam. Torej se Enej ni motil. To je še en znak o pojemajoči Megšelemski moči. Postavlja se vprašanje, kako in zakaj se je na Meririmovem prstu znašel sibet s tehagacem?«

Melkion vzdihne:

»Kdo bi vedel? Knjiga nam je s tem lažje dosegljiva.«

»Grev! Čas je za našo floto.«



Almis opazuje razpenjeno morje.

Jaktalem Gavroh Malkan pristopi in se kratko prikloni:

»Gospod, vpluli smo v notranje morje Vesoljnega carstva.«

Izvidniški sokoli niso opazili sledov carske flote. Mogoče imajo kakšno novo coprnijo. S tako plovbo smo precej izpostavljeni.«

Almis blago prikima:

»Floto spravite v jurišni razpored, plujte s pol bojne hitrosti.

Baliste in katapulti naj bodo ves čas v polni pripravljenosti!«

Gavroh kratko prikima, nagrbanči čelo in hiti izpolnjevati jakilove ukaze. Ni mu všeč, da se jakil podaja na tako nevarno pot.

Zastavice na jamboru jakilove bojne ladje se dvignejo in druge ladje se začnejo prerazporejati v značilno pahljačo. Vilinci, gulethi in goleaki hitijo pripravljati orožje, golemi zasedejo svoje položaje. Odkar je Vesoljno carstvo pred tremi stoletji zasedlo Ceodijo, vilinske ladje še niso plule tako globoko v sovražnikovo morje.

Melkion zadovoljno opazuje spretne mornarje. Nekje spodaj, v podpalubju, bobnar daje ritem golemom za velikimi vesli. Zaradi neugodnega vetra so skoraj popolnoma odvisni od njihovih čarovniških mišic.

Almis bolj zase zamrmra:

»Upam, da ne srečamo ladij s kristalno močjo.«

Melkion se tesno zavije v ogrinjalo. Severni veter s svojimi sunki biča vilinca, vajene mraza obale Severnega oceana. Čez čas olajšano spregovori:

»Kandar je nevaren cilj. Gotovo nas čaka soočenje s kristalno magijo. Precej bo mrtvih.«

Almis se blago nasmehne:

»Smrt je sestavina vseh vojn. Greva raje notri, na toplo, dogovoriti se moramo za načrt.«

Melkiona stisne ob omembi smrti.



Mizo v veliki osrednji kajuti prekriva velik papirusni zemljevid Smrtnega otočja in vzhodnega dela Diweje s Ceodijo. Gavroh je na zemljevid postavil zastavico s položajem flote:

»Od Tarafa smo trenutno oddaljeni petdeset kilometrov. Vpluli smo v Eoški zaliv. Ta letni čas je najmanj ugoden za plovbo in mogoče je to naša priložnost. Carska flota je kje blizu, a nas ne pričakuje.«

Almis nagrbnanči čelo:

»Kaj pa izkrcaanje v bližini Kandarja? Še je čas ...«

Gavroh odkima:

»**Takpet**, tega vam ne priporočam. Carska moč je koncentrirana okoli Kandarja. Tam imajo ogromno kristalnega orožja in jedro flote. Prešibki smo za neposredno soočenje s tem, kar imajo v Kandarskem zalivu. Mogoče so namerno preselili knjigo v Kandar in nam sami predali novico. Verjetno računajo na vilinsko podcenjevanje smrtnih in upajo, da bomo zagrizli. Megšelem je premeten! Izhodišče naj bo Eos.«

Tudi Meklion se strinja z Gavrohom:

»Jaktalem ima prav. Pot do Kandarja je preveč tvegana. Če je res glede novice o selitvi Knjige, nas zagotovo čaka ogromna kristalna orožarna. Več možnosti imamo po kopnem. Majhna skupina se lahko neopazno prebije. Predlagam Eos.«

Almis se sprijazni:

»Torej mi pripravite načrt za Eos.«



Oblačno pokrivalo nakazuje bližino kopnega. Veter skoraj čudežno preneha.

Melkion oprezno opazuje razpenjeno morje:

»Sovražnika ni na spregled. Logično, saj tukaj ni ničesar pomembnega. Jaktalem Gavroh ima prav.«

Almis odkima:

»Ravno to me skrbi. Do Eosa je četrť dneva. Mogoče imamo srečo in je carska flota res nagnetená okoli Kandarja ali nadzoruje Quelški zaliv. Sem nismo vpluli že vsaj tisoč let. Zakaj bi ravno tukaj pričakovali vilinsko floto? Kljub vsemu moramo biti skrajno previdni.

Verjetno smo že v dosegu tzevogov.«

»Ste kdaj videli te zmaje Megšelema?«

Almis trpko prikima:

»Kar nekajkrat. Najbolj me skrbi, ker o njih ne poročajo že dobre tri dekade. Če bi jih redno videvali, bi lahko približno ugotovili, kje so. Tako pa, lahko so celo v Eosu in čakajo na nas, a jih ne moremo slutiti. Meri je pretkan in neusmiljeno učinkovit sovražnik.«

»Imamo kaj možnosti, če nas napadejo?«

»Tzevog ni nesmrten in neranljiv. Z balistami se lahko branimo, a če jih je preveč, bi nam trda predla. Veliko vilincev bi umrlo.«

Melkion pogoltne slino. Misel na smrt je za vilineca nekaj nezaslišanega, a jakilu Almisu gre precej zlahka z jezika.

Almis zazna Melkionov strah pred smrtjo:

»Ne bojte se, malo je možnosti, da jo kdo od nas kmalu skupi. Ponoči se bomo približali. Na obalo greva samo z ožjim spremstvom. Kot majhna skupina bomo okretnejši in hitrejši. Po opravljeni nalogi bomo v Kandarju v zavetju zmešnjavi izmaknili kakšno ladjo in se izmuznili.«



Okoli dolge mize se zberejo vsi, ki bodo odrinili na kopno. Pridruži se tudi jaktalem flote Gavroh Malkan. Almis začne s posvetom:

»Sokoli niso našli aktivne carske flote. Tudi o tzevogih ni sledov, a naj nas to ne zavede. Na severnem obrobju Eosa je carska trdnjava. Tudi pristanišče je dobro zastraženo in v njem je zasidranih trideset različnih ladij, dve sta bojni s kristalnimi katapulti. Kar naj ostanejo lepo privezane in mornarji,« se nasmehne, »naj upravljajo v krčmah in kurbiščih. S čolnom na vesla se bomo izkrkali tukaj,« in pokaže na rob oznake za peščeno obalo, »ker je obala primerna za tiho izkrcanje. Sami bomo veslali,« in zajame sapo. »Gulethe bi takoj zaznali.«

Melkion prhne:

»Veslanje ...«

Almis trdo doda:

»S sabo bomo imeli samo navadno orožje. Do Kandarja se moramo prebiti popolnoma neopazno. Prečkali bomo srce sovražne dežele. Ne slepim se! Vse, kar bomo srečali in bi nas slučajno prepoznalo,« mrko zaključi, »nas bo hotelo ujeti, delno ubiti, čisto ubiti, skuhati ali speči.«

Vilinci se spogledujejo. Navajeni so nastopati odkrito in odločno s podporo magije. Tokrat se od njih zahteva tiholazenje brez magije.

Melkion vzdihne:

»Kako nečastno. Prikradli se bomo kot tatovi.«

Almis trdo odvrne:

»Saj tudi smo tatovi. Ukradli bomo najdragocenejšo knjigo na svetu. Sehir bar Jemin je ključ in ključavnica padca carstva. V mestu je tudi **Idokop Taraf** s *kašamougom*, kamor naj bi kmalu po smrti lietzete preselili nekatere pomembne svitke s Tarafa. Če se bomo že smukali tam blizu, je dobro, da obiščemo tudi to svetišče in izmaknemo dragocenosti.«

Vilinci se spogledajo in zapustijo prostor. Ostane samo Melkion.

»Tega nisem hotel načenjati pred drugimi. Kaj, če gre za prevaro?«

Almis skomigne z rameni:

»O tem bom razmišljal, ko pridemo pred Kandarsko obzidje.

Vedno obstaja možnost, da nas spretno vodijo v past.«

Melkionu zatrepeta glas:

»Ste se pripravljani s tem sprijazniti?«

Almis se namuzne:

»Vedno je tveganje. S strahopetnim oklevanjem ne bo uspeha.

Arbitražni tribunal je okleval, ko bi moral odločno ukrepati. Posledica je Vesoljno carstvo.«

»Ampak umreti zaradi carstva smrtnih?«

»Tudi to je možnost. Meririm je zaradi našega oklevanja uprizoril pokol med gozdnimi brati. Megšelemska horda je požgala in uničila Aldeverg, ker smo čakali. Če ne bi oklevali, bi se mogoče drugače

izteklo. Zdaj ni čas za tehtanje smrti, temveč upanja za življenje.«

Melikon se, globoko v sebi, strinja z Almisom. Zaradi odločne zahteve po pomoči gozdnim vilincem so ga praktično izgnali iz Timeje. Zdaj, ko se je sam znašel v vojnem metežu, pa ga grabi prastari vilinski strah pred smrtjo. Nagonsko se oklepa nesmrtnosti in na dnu duše ga žge strah, da bi se mu nesmrtnost iztekla nekje med smrtnimi. Nekoč je že raziskoval, od kod ta strah ...

Almis razbere to dilemo:

»Tudi mene stiska strah. Prvič se podajamo na takšno vojno nalogo. Strah je odličen sopotnik in svetovalec, kajti neustrašni so vedno prve in običajno nepotrebne žrtve. Zdrava doza strahu vedno vodi k treznemu ukrepanju.«

Melkion oprezno doda:

»Če je past, je konec z nami.«

»Isto je, če ničesar ne storimo.«



Almisa, Melkiona in desetino vilinskih lemikov je sreča spremljala na dolgi poti do roba Kandarja. Nikoli niso naleteli na carske pahade ali lemike in spretno so se izogibali vasem in mestom.

Posedejo se v krog. V popolni temi severnjaške noči se zgolj slutijo. Almis prečesava črno nebo. *Še Megšelem je manj črn.* Severni veter biča od zime omrtveno pokrajino in proti jugu žene goste oblake. Občasno se skozi majhne vrzeli v oblakih prikrađe šibka svetloba Mogosovega zadnjega krajca, ki iz popolne teme naredi malce manj temno temo. Lebenoh je skrit nekje za oblaki tik nad zahodnim horizontom.

»Žal moramo zdržati brez ognja.«

Melkion odvrne:

»Kako je lahko tako redko naseljena dežela pokorila pol znanega sveta? Neverjetno. Za takšen razplet smo verjetno krivi tudi mi. Ko bi morali prijeti meč, smo vrteli jezike in iz jezičnih spletk pletli zimske hlače. Zdaj smo tukaj ...«

Almis nekaj časa okleva in doda:

»Obujanje minulih napak nam ne bo pomagalo. Za ta svet je vojni čas zgolj zapis v starih kronikah. Upam, da bodo v spokoju minili tudi naslednji dnevi.«

Melikon se zareži:

»Še jim bo žal, ker so se prepustili občutku varnosti.«

V tišini pojedjo nekaj *mašona*, ga poplaknejo z vodo in se pripravijo na počitek. Almis ostane na straži. Za razbistritev misli potrebuje nočno tišino.

Melikon ima na svoj način prav. Čeprav je star komaj petindvajset dekad, se je že precej prekalil. Imeli smo možnost prekiniti vzpon Elejle, pa ga nismo. Ko smo končno odločneje posegli, so nam stvari že spolzele izpod rok. Ta naša misija je nekakšen popravek, poskus brisanja minulih napak.

Kaj se bo zgodilo, ko bomo dosegli obzidje carske palače? Pripre oči in se prepusti nežnemu dotiku prisotnosti Knjige, Sehir bar Jemina. V kotičku misli zazna tudi Elejlo. Upre se klicu, da bi poskusil pokukati v njen um. Skušnjava je res velikanska. Elejla je v dosegu. Z njo imam neporavnan račun. Ga bom kdaj poravnal? Služabniki Kandarja so ga ponižali, njega, jakila Diweje.



Kandar ... Skrivnostna prestolnica Vesoljnega carstva, prestolnica redko naseljene dežele, ki je zlomila tisočletno Svetovno cesarstvo. Mogočno obzidje se kopa v soju brezštevlnih bakel. Tudi mesto je nenavadno močno osvetljeno.

Melkion prišepne:

»Še noben severni vilinec ni bil bližje Kandarju. Nekaj me moti,« kot bi ovohaval zrak.

Almis vzdihne:

»Moti te odsotnost kristalne magije. Zaradi te magije smo najeli šadase, da pokončajo takrat še dekllico, ki se je komaj začela zavedati

svoje posebnosti. Hoteli smo preprečiti širjenje zla z otočja na celino. Spodletelo nam je zaradi lietzete, ki je, čeprav so jo na koncu ubili, dovolj dolgo zadrževala mojstre klavce. Moj prednik Galenij je kasneje z življenjem plačal ponesrečen poskus zatrtja meščelemskega zla.«



Melkion nekaj časa opazuje sij veličastne carske prestolnice in se rokuje z Almisom:

»Tukaj se torej naše poti začasno ločijo.«

»Dobimo se tam dol. Zmaga tisti,« in pokaže na majhen temni grič, »ki pride do prve jutranje zarje in pomaha v slovo temu ukletemu otočju.«

Vilince povedeta vsak svojo skupinico. Razidejo se z neprijetnim cmokom v grlu.

Almisova skupina se prikrade v neposredno bližino carske palače. Z izostrenim vilinskim sluhom lovijo glasove bližnjih stražarjev. Kot oglje črna noč je idealna za vtihotapljanje. Lebenoh je že padel v nemirno morje. *Je sploh v tej deželi kakšen dan brez vetra?* Pri glavnih vratih stražijo v rdeče oklepe odeti lemiki. *Krvna garda*. Na obzidju razbere silhuete, ki patroljirajo na širokem zidu. Na srečo je, za vsak primer, pred odhodom na pot proučil vse dosegljive stare načrte nekdanje malahidove in sedanje carske palače. *Upam, da je niso veliko spreminjali*. Namigne svojim lemikom in ti se še malce bolj približajo:

»Če stari načrti še veljajo, v notranjo trdnjavo vodi skrivni rov. Kar je včasih v nevarnosti omogočilo beg iz palače, bo zdaj omogočilo vtihotapljanje vanjo. Naš cilj je preprost, hitro notri in še hitreje ven.«

Vilinci prikimajo in se hitro odpravijo na pot. Almis jih suvereno vodi med gostim grmičevjem in manjšim drevjem, ki je komaj začelo brsteti. *V Mealkudu na prostem že dvesto let nič ne brsti ali raste.*

Rahla vzpetina je obraščena z gostim grmičevjem. Samo kamniti lok izdaja njeno umetno poreklo.

Odprtina je komaj dovolj široka, da se skozi splazi ne preveč obilen človek. *Tole ni delano za rejene ljudi.*

Eden od vilincev tiho komentira:

»Z malce močnejšimi trebušnjaki ne bi mogli skozi,« se pogladi po trebuhu in sledi Almisu, ki se spretno splazi skozi odprtino in izgine v temi. Edina svetloba je šibak odsev razsvetljenega mesta.

Na srečo imajo vilinci *čarobni vid*. Tretje oko, neopazna izboklina nad korenomo nosu jim omogoča omejen »vid« tudi v popolni temi. V nosnicah začutijo plesnivo vlago in nežno premikanje hladnega zraka. Zasliši tiho kapljanje vode.



Melkion z vilinskimi čutili išče najmanj obljudeno pot do *Idokopa Taraf*, posvečenega skrivnostnemu otoku. V *kašamougu* je shranjena skrinja z dragocenimi zvitki iz Tarafa.

Zlahka vstopijo v mesto, kajti velikanska mestna vrata sploh niso resno zastražena. Tudi na obzidju ni nikogar. *Neverjetno. Mesto je popolnoma nebranjeno*. To je še toliko nenavadnejše, saj so sem preselili del dragocenosti.

Kdo je bil tako pameten in je dragocenosti iz nedostopnega Tarafa preselil v mestni vrvež? Promet je kljub noči izredno gost. *To mesto verjetno nikoli ne spi*. Prepoznajo govorice različnih dežel, celo značilno govorico nekdanjega Cesarskega sektorja. Ljudje se pogovarjajo o običajnostih navadnih dni. O otrocih, tržnici, vremenu, ljubezni in poslu. Beseda vojna, kot da ne obstaja. Tudi strahu ni. Megšelemske zveri vladajo s strahom in sovraštvom, a ljudje tega ne kažejo. Vilinci čutijo energijo živahnega življenja, ki teče svojo pot.

Spretno se pomikajo proti središču mesta. Le tu in tam naletijo na osamljen par pahadov brez orožja. *Povsod ta spokoj*.

Na robu velikega krožnega trga zagledajo vhod v svetišče, obkrožen s stebriščem in baklami. Vse je osvetljeno, a nikjer ni oboroženih ljudi. *Dragocenosti brez straže?* Trg je skoraj prazen. Prečkajo ga samo redki posamezniki, ki hitijo za opravki. Kmalu bo polnoč.

Bliskovito smuknejo do vhoda in malce oprezajo. Nanje nihče ne polaga pozornosti. Melkion odrine velika in precej težka vrata.



Almisova skupina se znajde pred zidom.

»Očitno tega skrivnega prehoda več ne potrebujejo. Gradnja je precej stara. Verjetno so ga zazidali pred,« ga potipa in vzdihne, »kakšnimi dvesto leti.«

»Težko bo brez magije.«

Almis trpko odvrne:

»Moral bom tvegati,« in po nekaj poskusih, če bi se zid vendarle vdal, vanj izstrelji ognjeno kroglo. Močan pok napolni zrak s prahom. Izvlečejo meče in čakajo. Prah se počasi poleže in osluškujejo za morebitno aktivnostjo stražarjev.

»Neverjetno. Naše male magije očitno ni nihče opazil.«

Vsi si vidno oddahnejo, vrnejo meče v toke in sledijo Almisu.

Kmalu se znajdejo pred novim zidom:

»Pripravite se,« in vsi znova izvlečejo meče. Almis poskuša zaznati, kaj je na drugi strani. Z dlanjo tipa. Zid je neprebojen in novejšega datuma. Znova vanj izstrelji ognjeno kroglo. Zid se ob stiku z ognjem plazme spremeni v prah in osteklenele kosce.

Naenkrat začutijo prisotnost. Skozi odprtino, še preden se razkadi, silovito vdrejo stražarji. Najprej se poženejo suličarji. Vilinci se odzovejo trenutek prepozno. Dva vilinca začutita prehod hladne kovine skozi trebuh. Almis zakliče:

»*Jateges!*«

Spretno odbije obe, vanj usmerjeni sulici. Suličarji se hitro umaknejo, spretno jih nadomestijo lemiki s težkimi dvoročnimi meči. Prebodena vilinca se ječe sesedeta, preostali se ogorčeno branijo. Almis začuti navzočnost kristalne magije. Kako premeteno. V aurilskih konicah so s kristalno magijo obdelani kristali. *Zato jih nisem zaznal.* Ranjena vilinca obmirujeta.

Ogorčen boj ne pojenja. Napadalci pritiskajo, a vilinci ne odstopajo. V ozkem prostoru se izkaže vilinska okretnost.

Stražarji se umaknejo. Almis si oddahne, a ne za dolgo. Pred sabo zagleda žareči par oči. Nenavadno suhljati roki držita modrikasto sijoča orožja - trizob in kratki meč. Vilinci se zdrznejo.

Čaka jih soočenje s kerkešem Asmodelom, s samimi Podboji Smrti. Spogledajo se in se poženejo nad kerkeša. Asmodel se glasno zareži:

»Tega srečanja sem se veselil od same zore časov! Blagor močnim, kajti darovan jim je pokol šibkih. Dobrodošli med podboji mrtvih! Tam je vedno dovolj prostora za Nesmrtnih rod.«

Almis postavi meč pred obraz in ga poljubi:

»Asmodel! Veselje je očitno obojestransko. Moj prijatelj Beltazar je enega tvoje vrste že vrnil temnemu soncu Megšelega. Očitno nastopajo dnevi vrnitve v noč nesmrtnega neživljenja.«

»Jakil s severa! Nepomembno je, kdo od naju bo padel, saj vedno zmaga Elejla. Tragedija vas nesmrtnih je groteskna. Čeprav dobite vse tehagace in njihove sibete, vas na koncu čakajo poraz, smrt in pozaba. Karkoli storite, je vaš poraz in izginotje iz kronik večnosti samo vprašanje časa. Kaj ni to zabavno? Sovražnik večnosti je čas večnosti.«

»Me misliš ubiti z dolgočasenjem?« in meči vilincev zasijejo v luči magije.

»V igri večnosti zmagamo mi, ker ljubimo smrt. Nesmrtni hočete goljufati, zato ste prihodnja zgodovina. Samo umiranje omogoča rojstvo.«

»Odlično. Če si tako zaljubljen v smrt, ti rade volje pomagam v njen objem,« in se silovito požene nad nenavadno krhko postavo. Kerkeš lahko prestreže Almisov srditi naskok. Ves čas se smehlja. Tudi preostali vilinci se poženejo nad kerkeša. Asmodel se očitno zabava. Spretno skače sem in tja in kmalu silovito prebode prvega vilinca:

»Eden manj!« se zareži in se neverjetno hitro izmuzne.

Almis besno okrepi napad. Proti kerkešu izstrelji ognjene krogle. Asmodel jih večje odbija. Zatem poskusi s slepečimi strelami hromitve. Kerkeš jih lahko izniči.

»Dragi nesmrtni, zdaj sem jaz na vrsti za kurjenje. Občutite polno izkušnjo,« in v najbližjega vilinca spusti slepeče modrikaste strele, »kristalne magije. Ste pozabili na njej okus? Čeprav je okusnejši kuhan vilin, si bom tokrat postregel s pečenko!«

Najbližji vilinec se neslišno sesede in nekaj trenutkov kasneje spremeni v kup prahu.

Almisa objame nenavadna ljubka toplina sovraštva in se besno požene nad kerkeša. Silovito prekrizata meče. Prostor napolni vonj po razelektritvah. Asmodel se zareži:

»Čudovito! Jakil Diweje postaja Elejlin vernik! Česar ne zmores z ljubeznijo, storiš s sovraštvom. Kako čudoviti vonj strahu.«

Almisa prevzame bes zaradi Asmodelovega izzivanja. Še močneje napade. Asmodel s trizobom elegantno prestrega srdito zaporedje ognjenih krogel in slepečih strel.

Preživeli spremljevalec nemo opazuje Almisov izbruh besnenja. Asmodel se lahko izmika in počasi umika. Almis se zaveda kerkešove premoči, a ne odneha. *Od kod mu ta silnost? Ne smem odnehati.* Znajdeta se v majhnem prostoru, kerkeš se ves čas reži. Almis občuti pojemanje svojih moči. Celo aurilski meč je že malce skrhan, a kerkešov trizob je videti nedotaknjen.

Spremljevalec se medtem zaplete v kratek boj s svežimi stražarji. Asmodel odvrže trizob, ki se spremeni v kup prahu in spretno zavihiti meč. Z neverjetno naglico blokira vse Almisove poskuse in na koncu vilincu izbije meč. Almis odskoči, a Asmodel je prehitel. Na grlu začuti pekoč kristalni sijaj kerkešovega rezila. Kristalna magija, vsajena v meč mu neusmiljeno srka moči. Začne mu zmanjkovati zraka. Spremljevalec mu ne more pomagati, saj se nanj vsuje še več stražarjev. Asmodel počasi, režeče, tišči rezilo na Almisov vrat:

»Zdaj imam na voljo odlično izbiro. Lahko te pokončam, a s tem ne spremenim usod časa in prostora. Obstaja še druga možnost, ki vključuje dokončno izumrtje Nesmrtnih.« Almis požira slino, prežema ga odtekanje večnega življenja. Pogoltne slino in zahrope:

»Daj, ne zaslužim si smrti s tvojim dolgočasnim filozofiranjem.« Poskuša se izviti, vendar ga je kristalna magija preveč oslabila. Samo nemočno lovi vse težjo sapo.

Asmodel zapiči vanj goreče oči:

»Nesmrtni se strastno oklepate večnosti, zato ste pozabili najpomembnejši nauk o krogu življenja in smrti,« in odmakne meč od Almisovega vratu, ga stisne predse, poljubi in silovito zagori s slepečim modrikastim plamenom. Almis komaj odskoči in zmedeno zre v režečo kerkešovo pojavo, oblečeno v silovite ognjene zublje. Silovito hlasta za zrakom in čuti pojemanje stiska kristalne magije, ki je še pred nekaj trenutku grozila, da ga stre.

Vročina ga drži stran od gorečega telesa, ki se ne neha režati. *Kaj pri Elu?* Tudi stražarji se sesedejo v kupe prahu. Asmodelovo telo dokončno izpuhti v blesku rdeče luči. Razbeljeni meč pade na tla kot prašna silhueta. Almis brcne prah, ki zaplava in se razprši:

»Kaj pri Megšelemu se je zgodilo?« in se spogleda s preživelim sopotnikom, ki presenečeno skomigne z rameni. *Asmodel je bil na pragu zmage. Samo še malo in kristalna moč bi me spremenila v kup mrtvega prahu.* Časa za razmislek ni, kajti polnoč je že mimo, a še vedno ni niti blizu tega, po kar je prišel. El ve, kaj ga še čaka. Vstopilo jih je šest, ostala sta samo dva ...

Vilince se poženeta skozi vrata in stečeta navzgor po ozko zavitem stopnišču. Skoraj zaletita se v stražarje. Almis jih odstrani s hromilnim urokom:

»Nimam časa za mečevanje.«

Knjiga je vse bližje. *Na kakšno zmago je mislil Asmodel in se potem zakuril? Še ena prevara megšelemskih zveri?*

Almis se obrne k preživilemu spremljevalcu:

»Sama sva ostala Urian.«



V veličastni, bogato osvetljeni dvorani je samo majhna skupina molčečih ljudi v kutah. Verjetno so svečeniki. Na sredini jih preseneti *kašamoug* s kupolo, na vrhu zaključeno z zlatim križem. Vrh loka nad portalnima stebroma krasi relief golobice. Melikon se spomni ene od upodobitev Elejle, deklice in bele golobice, ki vzleti z iztegnjene roke. Melikon ogovori spremljevalce:

»Psst! Prvič vidim takšen kašamoug, zato ne vem, kaj nas čaka.

Počasi se mu približajmo s sklonjenimi glavami. Ne smemo izstopati.«

Nihče nanje ne polaga pozornosti. Počasi se pomikajo proti vhodu v notranji del. Ko prestopijo vhod, se znajdejo na robu stebrišča s petimi pari stebrov. Melikon vzdihne:

»*Tahmeš* ... Kam vodi?«

Stebrišče vodi navzdol. Eden od njih tiho doda:

»Posnemajo Taraf. *Tahmeš* je vhod v podzemlje s kristalnim jedrom. Raje pohitimo. Upam, da ne posnemajo tudi kristalnega jedra.«

Melkion odvrne:

»Čutim skrinjo, čeprav je zraven še nekaj, nekaj ... Blizu je,« in pospešijo korak. Na koncu stebrišča naletijo na ostro zavite stopnice, ki vodjo še globlje. Bakle so precej na redko, a dovolj za hitro spuščanje brez uporabe čarobnega vida. Kar nekaj časa mine, da dosežejo dno. Melkion prepozna poteze vilinskih svetišč, a ni časa za natančnejše iskanje arhitekturnih podobnosti. Znajdejo se pred nenavadno skromnimi vrati. Podboji so oblikovani kot čudaško razdvojena verzija *hadime*, svetega vilinskega drevesa. Ena polovica je bleščeče bela, druga črna črna. Na svetli polovici ugleda črko *Bealeg*, a na temni *Jilad*, simbola Graditelja in Ponižnega moža, Razuma in Poguma.

Melkiona prešine ... *Ta stebra in simbolika* ...

Vstopijo in na velikem kamnitem oltarju zagledajo samo popolnoma gladki kvader iz črnega granita. Vilinski *kajebid* je natanko takšen. *Nemogoče. Kako je lahko na Tarafu svetišče, zgrajeno na vilinski način? Kako gresta skupaj izvor kristalne magije in vilinska sveta gradnja?*

Vilinci obstopijo črni kvader, na vzhodni strani kvadra je v oltarju večja vdolbina s skrinjo in zlatim križem s stilizirano vrtnico. Skrinja je pravzaprav precej neugledna lesena škatla. V njej so zvitki, ki so v davnini dali moč človeškim magijskim redom. Pozornost vzbudi prstan, položen na pokrov skrinje.

Melkion si v spomin priključuje vsebino skrinje. Almis je pred vkrcanjem na ladjo vse natančno opisal. Najdragocenejši del zbirke skrinje je zvitek *Leaš en Keaba*, Listina prvobitne Volje. Družbo ji dela najmanj enako pomemben zvitek *Schir en Tagae Pemej*, urok za udejanjenje bajeslovnega bitja Mešaraha. Melkion je že slišal za Mešaraha, a ni razvozlal, kaj pomeni, čeprav se zaveda njegove pomembnosti, kakršna je že. Zagotovo brez skrinje ni uničenja sil zatabov in s tem tudi ni padca megšelemskega dvora.

Nekaj časa očarano opazujejo skrinjo in jo nežno poboža. Začuti toplino starodavnega lesa. Vilinci hlastno pobašejo skrinjo, Melkion vzame prstan, ga nekaj trenutkov ogleduje in si ga natakne na prst. Takoj občuti prijetno mrazenje.

»Zdaj pa je na vrsti težji del,« in zajame sapo, »moramo se prebiti iz svetišča in mesta.«



Urian odsune vrata in Almis vstopi. *Kje so stražarji? Naju bo naskočil kakšen kerkeš? Zagotovo je kakšna past.*

Na kamnitem oltarju zagleda iskano knjigo. Objame ga olajšanje. Urian opreza za morebitno grožnjo.

Zgrabi knjigo, jo ljubeče poboža in skrije v torbo.

Bliskovito zapustita prostor. Tik pred stopniščem se skoraj zaletita v stražarje. Presenečenje je obojestransko, a se vilinca hitreje znajdeta.

»Hitro ven! Kmalu bo mrgolelo stražarjev.«

Silovito se poženeta po stopnicah. Zaslišita hrup. Vsaka minuta bega brez nadlegovanja stražarjev je pravzaprav podarjena. Almis vsake toliko poboža Knjigo, Sehir bar Jemin. Ključna knjiga t. i. svetega trojstva je, vsaj za zdaj, v vilinskih rokah.

Kmalu se vrneta v majhen prostor, kjer so vstopili v palačo. Almis vrže kratek pogled na kup prahu, posledico Asmodelovega samosežiga. *Samo dva sva preživeła. Samo dva.* Znova ga razžira vprašanje. *Zakaj nama je Asmodel podaril življenje?* Brez oklevanja izgineta v predoru. S težkim srcem za sabo pustita štiri padle rojake. Ob tem ga prešine občutek strašne izgube. Iskreno upa, da ju ne bodo prestregli carski stražarji.

Vso pot se zanašata na čarobni vilinski vid. Na koncu se še splazita na prosto. Globoko vdihneta sveži nočni zrak. Nebo se je medtem razjasnilo. Po zvezdah sodeč imata še največ tri ure časa. Za vse velja isto pravilo. Kdor zamudi, se bo moral sam znajti. Še vedno je bolje dobiti del, kot izgubiti vse.



Komaj stopijo iz notranje zgradbe svetišča, jih obkolijo nič kaj svetniško razpoloženi svečeniki. Vilinci izvlečejo meče. Sivolasi svečenik se postavi pred druge:

»Samo vilinci so sposobni takšnega razbojništva, kot je oskrnitev *Idokop Tarafa*.« Oči mu modro zažarijo, v roki se iz nič pojavi goreči bič.

Vilinci se spogledajo, Melkion odvrne:

»Upira se mi pokol sužnjev, a kar se mora, se mora,« in se požene proti starcu. Svečenik se spretno izogne in z bičem udari enega od vilincev. Melkion zazna kristalno magijo. *Kako jo lahko tako skrivajo?*

Vilinec se sesede in spremeni v kup zdrobljenega kamenja. Kristalna moč iz njega v hipu potegne moč življenja. Kar ostane, je samo mrtva lupina.

Starec znova udari z bičem. Tokrat so vilinci pripravljene in udari v prazno. Melkion začuti energije Behemota, kerkeša ukletih. Strahotna energija vzvalovi. *Torej je, konec koncev, vse skupaj past.*

Svečeniki se umaknejo proti vratom, starec se zareži:

»Ubog *nesmrtniži!* V vsakem primeru boste izbrisani s tega sveta, ne glede na izid tega nesporazuma. Na obeh ste že od trenutka izkrcanja pri Eosu. Ste res misli, da se lahko neopazno tihotapite po našem domačem dvorišču?«

Melkion izvleče meč:

»So ti že rekli, da preveč govoriš?«

Svečenik, Behemot, se gromko zareži:

»Moje delo je govorjenje. Zadolžen sem za to pomembno svetišče, obnovo Tarafa. Zagotovo se zavedaš bede, v kateri ste se znašli. Vaše knjige pravijo, da sem nepremagljiva pošast zemlje. In ja, trdno stojim na zemlji.«

Melkion se požene proti starcu, ki se urno izogne, izvleče meč, blokira udarec in z bičem pokosi še enega vilinca:

»Ups, zdaj ste samo še štirje.«

Melkion stisne ustnice. Demonsko bitje se norčuje iz njih, iz Nesmrtnih. S preostalimi vilinci se požene nadenj. Kerkeša najprej zasujejo s strelami in hromilnimi uroki, a s tem doseže samo še glasnejši smeh.

Behemota se spomni iz starih knjig. Nikjer ni upodobljen kot starec, temveč je križanec različnih bitij. *Kako sem lahko spregledal prisotnost kristalne magije in kerkeša?*

Znova silovito prekrizajo meče ob obilni izmenjavi urokov. Žareči bič oplazi še enega vilinca in ga spremeni v kup prahu. Melkion začuti pešanje moči. Behemot je premočan za vsakega od njih in vseh skupaj. *Od kod takšna moč? Ne smemo odnehati. Knjiga mora na varno.*

Behemot jih odrine z urokom. Pomeče jih po hladnih tleh. Zagorijo prej ugasnjene bakle. Režeče zavihti žareči bič:

»Je to vse, kar zmorete?« in z bičem silovito pokosi najbližjega vilinca. Melkion mrzlično razmišlja. Starec pred njim se odurno reži, izziva in očitno je neranljiv. *Kako premagati nepremagljivo?*

Behemot znova švistne z bičem:

»Če bi bilo po moje, bi se pridružila svojim štirim sopotnikom. Vendar tega ne smem storiti. Če želim popolno zmago božanstva ob koncu časa in ukinitve vaše vrste, moram ta dvoboj izgubiti. Ni to zabavno? Nesmrtni ste motnja večnega cikla življenja in rojstva,« in švigne z bičem okoli sebe.

Objamejo ga slepeči plameni in telo pred očmi zmedenih vilincev silovito zgori in za njim ostane samo majhen kup prahu. Pogasnejo tudi prej zagorele bakle, vrne se običajna svečana poltema. Izpuhtijo tudi svečeniki, ki niso posegli v boj. *Čemu?* Naenkrat se v dvorani znajdetata popolnoma sama. Spogledata se. Melikon zakliče:

»Beživa! Kasneje bova spraševala, kaj se je zgodilo!«

Vilinca stečeta skozi velika vrata mimo vhodnega para stebrov. Redki sprehajalci na trgu ne posvečajo pozornosti v kute odetima pojavama. Melkion zašepeta:

»Samo še do pristanišča. Upam, da jo je Almis bolje odnesel. Vedeli so za nas, a so nas pustili. Zakaj?«

Vilinec samo nemo stisne ustnice.



Majhno pristanišče Kandarjevega predmestja je kot izumrlo. *Nikjer nikogar. Odlično. Melkiona s spremljevalci še ni. Upam, da pridejo vsi. Vsaka žrtev Nesmrtnih je prevelika. Štirje imenitni vilinci so svojo sveto večnost tragično zaključili v carski palači. Zanje bom napisal žalostinko.*

Stopijo do dolgega pomola. Edini zvok je šum slanega vetra z morja. *Težko bo, veter se je obrnil. Naj carske ladje ostanejo v pristanišču. Za temno silhueto polotoka je veliko pristanišče, kjer so spokojno zasidrane velike bojne ladje.*

Vilince mrzlično iščeta in končno najdeta primerno ladjico. Hitro smukneta nanjo.

»Samo počakajva na Melkiona. Čim prej izginimo iz tega ukletega kraja smrti.«



Melikon zaskrbljeno zre v nebo. *Za las bo šlo. Almis ne bo čakal, kot tudi jaz ne bi.*

Mesto je proti jutru skoraj popolnoma opustelo. Približujeta se zahodnim mestnim vratom, vrvež je vse gostejši. *Zdaj bo.* Malce upočasnita korak in pogumno se napotita proti velikim vratom z mogočnim stebriščem. Nočeta vzbujati nepotrebne pozornosti.

Popolnoma umirita dihanje in se stopita z množico. Carstvo ima posebej izurjene stražarje, ki zaznajo strah, pričakovanje in živčnost.

Na srečo nihče ne polaga pozornosti na popotnika, izgubljena v vse gostejšem vrvežu. Kandar, srce megšelemskega carstva, je vendarle že stoletja območje miru.



Ladjica se pozibava na kratkih valovih.

Nekaj časa molčijo. Namesto dvanajstih so na ladjici samo štirje. Melkion prekine mučno tišino, ki jo prekinjajo samo veter in valovi:

»Oba kerkeša ste se uničila s samosežigom. Behemota nismo niti načeli. Naše štiri prijatelje je z lahkoto pokončal. Nekako jim uspeva skrivati kristalno magijo. Zakaj samouničenje?«

Almis trpko doda:

»Oba sta trdila, da v vsakem primeru izgubimo. V njenem nastopu in samouničenju ni nobene logike. Namesto zmagoslavja ob končanju dveh nevarnih kerkešev čutim le skrb.«

»Od kdaj pa od kerkeša pričakujemo pamet ali logiko? Vodijo jih strasti Elejline volje. Samo zmesti sta nas hotela.«

»Mogoče, a gre za nekaj več. Govorila sta o nujni žrtvi za zanesljivo zmago nekje v prihodnosti. Oba sta omenjala prihodnost,

čas po smrti. Od kdaj kerkeš razpolaga s časovnimi dimenzijami?«

Melkion končno ponosno pokaže uplenjen prstan:

»Tole sem pograbil. Ga mogoče prepoznaš?«

Almis si ga pobliže ogleda:

»Pri Elu, to je prstan zeolskega šezeka! Kako se je znašel na oltarju v svetišču Tarafa? Prstan je izginil ob padcu Zeolverga. Ob vsem tem me nažira čuden občutek. Ne znam ga še opisati. Meditiral bom o tem.«

Melkion se kislo nasmehne:

»Vse skupaj se je čudno zapletlo in razpletlo, a bodimo zadovoljni! Naloga je opravljena. Sehir bar Jemin in skrinja s pomembnimi papirusi sta v naših rokah. Za povrh imamo še zeolski prstan. Slišal sem za njegovo zgodovino. Všeč mi je legenda o prvem zeolskem šezeku in vilinski tesgeaji.«



3. Kaspar, tretji sveti kralj

Zahodna Aldeška marka je po izginotju Svetovnega cesarstva samo bleda senca, tihi odsev nekdanje topline. Včasih se je tod lepo živelo, kot se spodobi za deželo duhovnega središča veličastnega cesarstva. Največ blaginje je prinašala trgovina.

Nekega hudega dne so se karavane ustavile. Takoj za njimi je ognjeni meč zavihtel Meririm, strahotni Ognjenobrazni. Seth Ureusove horde so samo dokončale strahotni pomor temnih vilincev in ljudi. Aldeverg je bil v tistih gorkih dneh izropan, poklan, prodan in popolnoma razdejan. Cesarstvo je umrlo skupaj s svojim srcem. Za razdejanjem so prišle bolezni, poplave, suše, sledili so lovci na sužnje. Ogromno vilincev je umrlo za ohranitev skrivnosti ... Skrivnost. Opustele dežele so ostale prepuščene sami sebi in nikoli se vanje ni povrnila luč civilizacije.

Večno Svetovno cesarstvo je v eni sami generaciji utonilo v pozabo legend o zlati dobi, a Vesoljno carstvo se je po končanem uničenju vrnilo na zahod. Nihče ni želel prazne in izropane dežele.



Pred vstopom v šotor Eneja Oloma si nagonsko popravi *tog*. Aeral Enej vzravnano stoji z rokami na hrbtu in opazuje stenski zemljevid obeh Aldeških mark. Čeprav se ne obrne, ga ogovori s skrbjo v glasu:

»Kaspar Elioh, glas Alessie. Kako ste potovali?«

»Naporno. V srcu mrtvega cesarstva so ljudje pozabili na svobodo. Sprijaznjeni v usodo so sprejeli Elejlino carstvo strahu, toplino dvora Wendenburga so zamenjali z oddaljeno temo gradu na pečini nad Kandarjem. Popolnoma so vdani v usodo. Nihče se ne upira carski oblasti, nikogar več ne motijo orki, goblini in kačjeglavci z orožjem v šapah. Nečastno početje je postalo del življenja. Vsi v polsnu

spokorjeno životarijo od rojstva do smrti. Cesarstvo in vilinska veličina sta zanje samo oddaljen spomin, očrnjen s strupom lažnih božanstev.«

Enej se obrne:

»Ste pričakovali kaj drugega? Ljudje umirajo in novi minljivi rodovi hitro pozabijo na veličino prednikov. Mi smo živeli to, kar je zanje samo oddaljen spomin, zgodba, ki so jo slišali od dedov svojih dedov. Ne ločijo miru zaradi moči od letargije propadanja. Vesoljno carstvo,« rahlo dvigne glas, »umira. Mogoče je njegova zgradba videti nepremagljiva, vsemogočna in večna, a počasi in zanesljivo gnije. Ubija ga bolezen od znotraj. Saj veste, kako ubija kričavka.«

Kaspar prebledi.

»Umira? Kakšna bolezen? Meni se ni zdelo ...« mu zastane sapa.

Enej stopi do mize, zgrabi bokal vina, natoči v kozarca in pomirjujoče doda:

»V našem svetu ne moreta sobivati večno in absolutno. Basilea Meri, božanski car oziroma carica, se skriva. Že vsaj petdeset let je nihče ni videl in že dolgo časa od nje ni glasu. Skrbno spremljam govorice, ki se vedno prebijejo iz še tako prikritega brloga. Carstvu zadnje dekade vladajo predvsem *heroti* in *jekibi*. Izvedel sem, da sploh ne zapušča carske palače nad Kandarjem. Močni vladarji se ne skrivajo, temveč javno kažejo svojo moč. Meri se skriva, ker propada.«

Kaspar si živčno pogladi košate obrvi:

»Skrivanje še ni nujno znak slabosti, temveč utečenosti vladavine teme.«

Enejeve ustnice se ukrivijo v nasmeh:

»Verjemite mi, **takšno** skrivanje je znak slabosti. Tudi oba damejaha se skoraj ne premakneta iz svojih prestolnic. Marisa je že vsaj dvajset let v Zeolvergu, a Elisa ždi v opustelem Prepovedanem sektorju Wendenburga. Vendar je, kot sem omenil, še nekaj. Prisotno je tudi pričakovanje.«

Kaspar odkima:

»Mogoče carstvo pripravlja napad na Zid. Amrokh Gideus in Almis For se ne bi vpletla zgolj za naš blagor nas ali celo za smrtne. Ko nas je zagnila Meririmova ognjena tema, so samo čakali. Vpletli so se,« mračno zaključil, »ker slutita, da Vesoljno carstvo pripravlja napad na Zid. Zdaj nas kličejo, da kar se da velik del grožnje prestrežemo mi.«

Enej blago odkima:

»Ne verjamem v napad na Zid. Najbolje, da vam povem celo zgodbo. Že pred desetletji sem zaznal motnje, ki izhajajo iz slabitve kristalne magije. Najprej sem pomislil na kakšne napore severnih rojakov, a se ni dogajalo nič takšnega. Pred petimi leti me je presenetil mladi Amrokh Gideus, ki me je opozoril na energije posebnih kristalov, tehagacev. Ti kristali naj bi ustavili slabljenje kristalne magije. Seveda tega nisem verjel. Kdo bi verjel besedam naravnih talentov za prevare? Vse skupaj sem hotel osebno preveriti.«

Kaspar dvigne glas:

»Kaj ste preverili?«

»Najprej sem preveril energije etra. Kristalna magija pušča odtis in ko sem ugotovil, da kristalna magija ni samo oslabela, temveč praktično izginila, sem **pogojno** sprejel pobudo mladega Amrokha.«

»Pogojno?« Kasparjeve ustnice ostanejo od presenečenja priprte. Enej oprezno doda:

»Seveda, pogojno. Potem me je naš rojak Beltazar Eliah obvestil, da je Sehir bar Jemin z drugimi knjigami zapustila Taraf. Za dobro mero je izpred nosu Elise izmaknil še tehagac s prstanom sibetom. To se je izkazalo za potezo z daljnosežnimi posledicami. Mladi Amrokh je vsekakor imel prav. To je bilo pred slabim letom. Ni mi dalo miru, zatem sem naredil nove izračune.«

Kaspar zgrabi čašo in ovoha značilno aromo južnega primorskega vina. *Vsaj toliko je trgovine, da nismo žejni.* Naredi požirek in ošine mizo, polno papirusnih zvitkov:

»Kaj ste ugotovili s svojimi izračuni? Kje je Beltazar z dragocenostmi?«

Enej prikima:

»Beltazar hiti proti Zidu. Carskih slednikov ne sme spraviti v našo bližino.«

Kaspar nejeverno odkima, Enej nadaljuje:

»Izračuni na osnovi knjig iz davnine so jasni. Prihaja čas za izravnavo, za odstranitev strupa zatabov. Ampak se je pojavil,« zavrti z očmi, »kako naj rečem, problem. Vez med zatabi in nosilci lahko izniči samo orožje, ki je povezano z zatabi. Pravzaprav gre za orožje, ki lahko na eni strani obnovi in okrepi vez nosilcev z zatabi, na drugi pa dokončno uniči. Ja, prav imaš,« skoraj prebere misel, ki prestrela Kasparja, »za izravnavo potrebujemo tri tehagace s sibeti, Sehir bar Jemin in, kar je mogoče najtežje izvedljivo,« pogoltne slino, Kaspar dvigne obrvi, Enej tiho nadaljuje, »posebnega človeka v Onostranstvu. Energija povezave treh sibetov in njihovih tehagacev za zlom moči zatabov zahteva energije Onostranstva. To sem preverjal na tri različne načine in vedno sem prišel do istega.«

Melkion otrpne:

»Onostranstvu? Kako naj pridemo do energij Onostranstva? Nisem še slišal za urok prenosa v Onostranstvo.«

»Na srečo moč tega uroka ne leži pod vsakim kamnom. Ta leta odsotnosti sem preživel v *kašamougu Mebeab*. Pokleknil sem pred oltarjem *tesea rešgej* legendarnih dni. Brezštevilne dni sem preživel v *Lesim en'sahapae Resah* in proučeval prastare knjige. Neverjetno! Nihče ne more zamisliti, kaj vse sem našel. V davnini legendarnih dni smo popisali vse modrosti mladih in starih Ed z namenom, da jih ubranimo pred prahom pozabe. Ironično,« se nasmehne, »na koncu smo pozabili, da smo sploh kdaj zapisali ta prastara znanja. Našel sem zapise o zlu zatabov in kristalnih tehagacih, ki s prstani sibeti preobrazijo energije. Skrbi me, ker se je Meri nekako dokopala do

znanja o teh kristalih in jih ustvarila. Verjetno je tudi izračunala, kdaj in kako jih uporabiti, da obnovi povezavo z močmi zatabov in kristalne magije. Njeno skrivanje s tem postane precej razumljivejše. Verjetno čaka na pravi trenutek. Beltazar je to čakanje nevede prekinil, zato mu je na sledi sam Meririm.«

Kaspar urno zvrne kozarec in ga sunkovito odloži:

»Še vedno ne razumem, zakaj sploh potrebujemo severne rojake? Kaj ne moremo Beltazarja sami zavarovati ali skriti?«

Enej vzdihne:

»Na severu imamo pomembne zaveznike, ki se niso predali strahopetnemu skrivanju za Zidom. Almis For in Melikon Tanavrah sta pet let pripravljala napad na Taraf. Oba sta bila pripravljena celo na smrt, saj je Taraf za vilince smrtonosen. Vse sta pripravljena storiti, da se dokopljemo do Sehir bar Jemina, ki je ključen za zrušitev tuzemske megšelemske vladavine. Na srečo jima zdaj ne bo treba na smrtonosni Taraf, a Kandar ni nič manj nevaren. V knjigah, starejših od sveta, se omenja Mešaraha, odposlanca Onostranstva. V Sehir bar Jeminu je med drugim zapisan tudi ključni urok za utelešenje v Onostranstvu. Kako ironično. Urok, ki je ustvaril Elejlo, bo malce spremenjen,« globoko vzdihne, »utelesil Onostranca, Mešaraha, ki bo vrnil Elejlo v temine Megšelema.«

»Kaj je moja naloga? Niste me poklicali zaradi debate o načrtih za rušenje Vesoljnega carstva.«

Enej trdo odvrne:

»Seveda ne. Beltazar je izmaknil par sibeta in tehagaca. Izvedeli smo za nahajališče **še enega para**.«

»Kje?« izleti iz Kasparja.

Enej kisko odvrne:

»Ne bo ti všeč. Vsaj petkrat sem preveril energije. Tehagac s sibeatom je v Zeolvergu, pravzaprav v **šežekovi** trdnjavi, tam je tudi mešika Marisa. Pošiljam te v samo **tašbeteaovo** gnezdo.«

Kaspar obnemi. Pogoltne slino:

»Zakaj jaz?«

Enej mračno odvrne:

»Zaradi energij. Vaju z Beltazarjem so izbrali izračuni energij.

Zaradi te povezanosti je Beltazar sploh lahko začutil dragocenost in je s plenom tik pred Zidom.«

»Kdo je tretji? Saj si omenjal tri tehgace.«

Enej zaskrbljeno vzdihne:

»Tu nastopi težava. Izračuni ničesar ne pokažejo. V najslabšem primeru se bomo s tem ukvarjali, ko nam prinesesh dragocenosti iz Zeolverga. Šel boš popolnoma sam. Ko odideš proti Zeoliji, pozabi na magijo. S tevapatom boš skočil v bližino meje, potem si prepuščen samo naravnim čutilom in veščini vihtenja meča. Magije ne smeš uporabiti niti v najhujši stiski za celjenje ran. Vsake toliko bom k tebi poslal sokola z novicami. Sam ničesar ne pošiljaj.«

Enej nese napolnjen kozarec pred nos, pripre oči in zadovoljno vzdihne ob vonju čudovite arome:

»Severni bratje nas ne marajo tudi zaradi naše ljubezni do tega čudovitega napoja iz južnih krajev,« in na dušek spi je rumenkasto tekočino. »Odločili so se za Zid in za njim mislijo brezbrizno počakati na konec Elejline vladavine. Redki so, ki so pripravljeni kaj storiti za skrajšanje Elejline vladavine. Amrokh Gideus je eden od njih. Mogoče zaradi svoje otroške igrivosti. Ko bo v mojih letih, bo verjetno manj altruističen.«

Kaspar vzdihne:

»Kaj me brigajo oni za Zidom!«

Enej odloži kozarec:

»Pa te morajo brigati, kajti po opravljeni nalogi boš šel na sever.«

Kaspar prebledi:

»Sever? Zakaj tja? Po mojem je led namenjen samo za hlajenje medice, ne pa za pokrivanje rek in jezer.«

»V trenutku, ko boš izmaknil dragocenosti, se bodo v iskanje podale vse tamkajšnje carske sile. Ker bodo pravilno sklepali, da smo mi ukradli dragocenosti, bodo vse sile usmerile v varovanje južne in zahodne meje, mogoče nas bodo celo napadli. Ti jo boš, mimo Aldene, smuknil na sever.«

»Kaj, če ne bodo nasledili? Mogoče bodo sklepali, da bom bežal na sever. Tudi Beltazar z Meririmom za ritjo beži proti severu.«

Enej prepričano odvrne:

»Verjemite mi, pot proti severu bo varnejša. Poskrbel bom za to.«

Kaspar kisko prikima:

»Kdaj se nam pridružite?«

Enej trpko odkima:

»Ne bom se. Pritegnil bi nepotrebno pozornost severnih jakilov, ki globoko v sebi čutijo strah pred Elejlo. Čeprav bi jim rad v obraz povedal, kar jim gre, se bom temu odpovedal.«



V mislih ponavlja Enejeve besede in priganja svojega dragocenega pleada. *Nobene magije, niti za celjenje ran.* Spretno se izogne vsem pastem na dolgi poti in znajde se pred notranjim obzidjem Zeolverga.

Glavna vrata v trdnjavo so malomarno varovane. Nekaj časa opazuje, potem se odloči. *Nikogar ne preverjajo. Mogoče mi uspe.* Brez oklevanja usmeri konja proti velikim grajskim vratom. Stražarji malomarno opazujejo kolone ven in notri. Neverjetno, nihče ne preverja promet v in iz osrednjega trdnjavskega kompleksa. *Noben prisebni vladar se ne bi predal takšni malomarnosti. Meašikin dvor sploh ni branjen. Neverjetno.* Pleada pusti v hlevu, kjer nihče ne preverja, kdo pripelje ali odpelje konja. *Neverjetno. Kakšen je to dvor brez vsakršnega nadzora?*

Nemoteno smukne mimo ravnodušnih stražarjev. Na ušesa vleče njihove pogovore in nihče se ne pogovarja o vojnih stvareh. Vse, kar ujame, so pogovori o običajnostih mirnega časa. Kako otroci, kako

žena, kam ob prostih dnevih, kako sorodniki, kaj počne svak, kaj sestra in podobne vsakdanjosti. *Carstvo ne pripravlja nobene vojne. Nekaj je narobe.* Mrzlično se smuka med služabniki in lemiki. V tem notranjem delu so v glavnem domačini, le redko naleti na vzhodnjaško govorico. Glavni vhod v osrednji grad straži skupina v rdeče oklepe odetih lemikov in preverijo vsakogar, preden ga spustijo v veličastno zgradbo. Presune ga. *Krvna garda. Drugje moram notri.*

Nekaj časa prestopa na dvorišču. Nihče ni pozoren na senčno pojavo pod temnim ogrinjalom s kapuco, ki prekriva obraz. Oprezno obide velikanski osrednji del. Pri vseh vhodih so rdeči oklepi. Krvna garda pozorno spremlja dogajanje okoli palače. Naredi še en krog. *Nekako se bo treba pretihotapiti.*

Tema končno premaga dan. Služabniki prižgejo bakle. Celotni kompleks mešašikine palače je razkošno razsvetljen, vrvež z nastopom noči ne jenja. *Zakaj bi? Saj ni vojne in očitno je tudi ne bo.* Nikjer ne opazi orkov ali drugih suženjskih zveri. Živahno je kot na tržnici na semanji dan. Odloči se za še en obhod.

Mrzlično tuhta, kako se prikrasti v palačo. Tedaj pa ... Skoraj ne more verjeti. Majhen vhod ostane brez straže. *Neverjetno. Hvaljen El.*

Spretno smukne v rahlo osvetljen hodnik in z vilinskim sluhom išče vir morebitnih težav. Zasliši različne glasove, predvsem zeolsko pogovorščino. Spretno se vzpenja in napenja čutila. Naenkrat zazna odmev tehagaca. *V tem krilu je.* Za hip zastane in z globokim, osredotočenim dihanjem umiri srce. Mešašika Marisa je zagotovo kje blizu in z malce truda lahko zazna trepetanje razburjenega vilinskega srca. Če naleti nanjo, je igra končana, kajti proti njej ni zmage v boju.

Med razmišljanjem o nadaljnjih korakih zasliši približevanje. Hitro se izmakne. Pozorno prisluhne. Prepozna govorico Vzhodne Aldeške marke. Lemika se pogovarjata o bližnjem praznovanju in obdarovanju otrok. Čeprav kar nekaj časa pozorno prisluškuje, ne sliši niti besedice o vojnih stvareh. Zgolj običajnosti miru. Glasovi se oddaljijo in Kaspar nadaljuje svojo pot proti vrhu.

Moč tehagaca je vse močnejša. Poskuša razbrati energije. Srce mu znova zatrepeta. *Te energije ... To ne more biti res ...* Presunjen tipa vibracije etra. *Energija, ki v eno smer gradi, v drugo ruši. Sila, ki skozi rojstvo prinaša smrt in skozi smrt daruje rojstvo. Kakšna je to sila? Kako se lahko s temi silami obnovi moč zatabov?* Vse več vprašanj pretresa vilinčev um. Znova se posveti stišanju svoje razburjenosti. *Meašika je blizu.*

Na dolgem hodniku ni stražarjev. Bakle v tišini trosijo rdečkasto svetlobo. Nenavadno ... Za zadnjimi vrati so dragocenosti, a jih nihče ne straži. Napne čutila. Nobene prisotnosti. Meašikin odmev ne prihaja od tod. *Kakšna je to past? Zagotovo je ...*

Hitro se požene proti vratom. Nekajkrat globoko vdihne in jih odrine. Na oltarju sredi sobe zagleda na aurilskem stojalu prstan s čudovitim, rahlo sijočim kristalom. Pripre oči in začuti močne vibracije dveh svetov. Nekaj trenutkov očarano zre v prstan. *Tako majhna stvar prinaša tako mogočne sile. Neverjetno ...*

Takrat ga prevzame spoznanje, da je sredi sovražnikove trdnjave. Hitro zgrabi dragocenost in jo shrani v žep kute. Urno plane na hodnik. Še vedno nikjer nikogar. Edini zvok je monotono prasketanje ognjev bakel. Hitro se požene do stopnišča in vročično hiti po stopnicah, vse nižje in nižje. Zasliši približevanje hrupa. *So me odkrili? So mi pustili, da dobim dragocenosti in me bodo prestregli? So me čakali? Če jaz čutim kristale, jih gotovo še kdo.*

Med mrzličnim razmišljanjem se hitro spušča. Hrup je vse bližje. Odloči se. Potuhne se v temačno kamro. Glasovi se približujejo. Pripre oči. Z dihanjem umiri srce. Urok zakrivanja ... Spomni se na Enejeve besede. *Torej brez magije.* Premaga se in ostane potuhnjen. Glasovi so v nekem trenutku najglasnejši, v naslednjem so že dlje. Oddaljujejo se. *Mogoče me sploh ne iščejo. Naj me še naprej spremlja sreča.* Zapusti skrivališče in nadaljuje pot navzdol.

Smukne pri vratih, kjer je vstopil v palačo. V nosnice mu udari

hladen nočni zrak. Znova ne naleti na nobenega stražarja. *Neverjetno.* Vsa druga vrata so zastražena.

Hvala Elu za ta edina nezaščitena vrata. So me zaznali in namerno spustili v palačo? Zakaj bi mi dovolili odvzem dragocenosti? Prihodnost carstva je odvisna od tehagacev in sibetov. Zakaj bi me napeljali notri, mi jih skoraj ponudili in me zdaj spustili? V čem je smisel tega?

Hitro se neha s tem obremenjevati, saj mora urno izginiti. *Pol naloge je opravljene.* Popolnoma brez težav se je prikradel v palačo in dragocenosti so v njegovih rokah. Samo še ven se izmuzne in izgine proti severu.

Pospešeno prečka urejen park, poln različnih ljudi. Vrvež ni nič manjši. *Res čudاشko. To mesto očitno nikoli ne spi. Za časa Zeolcev ni bilo tako živahnega nočnega vrveža.* Čim manj vpadljivo se odpravi do hleva.

Svojega pleada najde, kjer ga je pustil. Nihče ni opazil posebnosti pleada, vitkih nog in drobno grbo nad nosom. Odveže ga, pogladi dragocenosti, skoči na žival in požene proti vhodu v trdnjavski kompleks. *Mi bo uspelo, kot sem se vtihotapil?*

Čeprav želi pognati žival v dir, tega ne stori. Pridruži se precej veliki gruči in stopljen z množico prečka vhod. Nihče ne položi nobene pozornosti na tok ljudi, vozov in nekaj osamljenih jezdecev.

Preseneti ga vzdušje, ki vlada v množici. Namesto občutkov obupa, značilnega za prebivalce premaganih dežel, zazna večinoma zadovoljstvo in srečo, pač običajnost običajne dežele. *Očitno so megšlelemske zveri zaslužnile tudi najintimnejše dele ljudi. Sužnji so srečni v svojem suženjstvu. Res popolni uspeh. Kako sprožiti upor sužnjeva za osvoboditev, če sužnji nočejo svobode?*

Mesto pusti za sabo. Soj mestni luči je vse manjši. Odloči se izkoristiti temo noči za beg čim dlje od mesta. Še vedno ne more verjeti, kako mu je uspel vdor v palačo. Izmaknil je dragocenosti in pobegnil brez ene same praske ali prelite kapljice krvi.

Je Vesoljno carstvo res tako propadlo? Za hip začuti mešaiko. Marisa je verjetno že spoznala, da je ostala brez dragocenosti, namenjeni okrepitvi strahote zatabov in vrnitvi kristalne magije. Kdaj bo za njim poslala slednike?

Zatopljen v misli presliši in spregleda temno silhueto na nebu. Priganja pleada po urejeni cesti. Kakor hitro je zapustil cesto vzhod - zahod, se znajde na prazni cesti.

Na vzhodu se začne dvigovati novi dan. Samo móci in vzdržljivosti vilinskega konja pleada se lahko zahvali, da je ob prvih sončnih žarkih že skoraj dvesto kilometrov stran od Zeolverga. Izogne se Itidarju. Lienderska reka seka mesto, obdano z urejenimi polji in krotkimi livadami.



Izostri pogled proti mostu. *Nenavadno, most brez mitnice in straže.* Ustnice se mu ukrivijo v nasmeh ob pogledu na spokoj mesta, ki se prebujata v nov dan. Dovolj je daleč od Zeolverga, zato si lahko najde miren kotiček in si privošči nujno potreben počitek. Oba s pleadom sta izčrpana, a se je izplačalo, saj je izven dosega konjenikov Zeolverga. Z malce sreče jim bo zlahka ušel do Zidu. Mora si najti primeren kotiček ...

Ravno vodi pleada v varno zavetje goščave, ko prileti sokol. Mrzlično vzame tulec s sporočilom. Oblije ga vročica navdušenja. Polglasno bere:

»Meririm je vrnjen v Megšelem. Predrznež je nosil sibet s tehagacem. Tako sta na varnem dva sibeta s svojima tehagacema. Če si v Zeolvergu uspel in si zdaj na skoraj pol poti do Zidu, imamo vse dragocenosti. Almis For je s floto na poti proti Smrtnemu otočju. Čas Vesoljnega carstva se izteka.«

Kaspar globoko vzdihne, prišepne ptici sporočilo in jo poboža. Enej bo, ko sprejme sokolovo sporočilo, sprožil sleparsko akcijo in z njo pritegnil pozornost carske vojske.

Sonce se dvigne v zenit in Kaspar odpre oči. Temni vilinci ljubijo svetlobo, sonce in brezmejne zelene širjave. *Le kako bo na drugi strani?* Zmrazi se ob misli na sneg in somrak brez sonca.

Po skromnem obroku požene pleada v dir. Vrne se na cesto, ki ni več čisto prazna. Občasno sreča ljudi, kakšno vprego ali celo kakšno gručo konjenikov. Vsi gredo po svojih opravkih in nihče ne posveča pozornosti hitremu jezdecu.

Proti večeru upočasni konja. Na mostu je mitnica, a hitro ugotovi, da je prazna. *Neverjetno. Še ena prazna mitnica. Kateri vladar bi se odrekel nadzoru pretoka ljudi in tovara in mitnini?*

Znova požene pleada in urno zdirja po mostu na drugo stran reke. Najbolj ga razburja odsotnost oboroženih ljudi. Célo pot od Zeolverga še ni naletel niti na pahada.

Dolga polja zaključuje široka vas. Hiše so redko posejane, vmes so sveže obdelana polja. Pomlad je čas priprav na novo letino. Mrak napreduje in ljudje so večinoma že v hišah. Urno se bo odkradel mimo. Nekaj hitrosti bo žrtvoval za neslišnost.

Žival rahlo upočasni, da popolnoma izgine topot kopit. Na nebu se že prižigajo prve zvezde, rdečkasti Lebenoh je v zenitu. Od njegove svetlobe ni nobene koristi. *Mogos in Lebenoh, dva stebra Megšelega, dva damejaha ...*

Vas pusti za sabo in znova pospeši. Edini zvok je šum reke. Začuti osvežilno vlago v zraku. V daljavi zagleda most čez rečico, ki se izliva v Liendersko reko. Znova brez mitničarjev. Hitro zdirja preko mostu. Do konca noči bo pri Južnem Aldenskem mostu.

Jutranja zarja osvetli oddaljeni most. Pravzaprav gre za manjšo trdnjavo, ki zagotovo ni zapuščena. Vsak gospodar dežele se zaveda pomena tega mostu, ki predstavlja pomembno povezavo med zahodom in vzhodom.

Na vrhu zahodnega stolpa vihrata zastavi Vesoljnega carstva in Zeolije. Skrene s ceste in v manjšem gozdičku si najde primerno skrivališče.

Sonce je v najvišji legi in hitro pospravi za sabo. Oprezno se približuje mostni trdnjavi. Vse je tako, kot je bilo, ko je sodeloval v bitki za most.

Že v legendarnih časih je most veljal za strateško pomembno točko. Prvotni most je dal izdatno utrditi Tagan Ulian, eden prvih jakilov Arimoje.

V spomin si priključite tragične dneve Padca. Takrat je ravno ta most pomenil pomembno obrambno os in prizorišče ogorčene bitke.

Spomini ...



Združena vojska Altina III Zeolskega, šelgeaca Zeolije in aerala temnih vilincev, Klarisa Beona, je poskušala zadržati Seth Ureusove horde. Dva mogosa predtem je Severna armada Svetovnega cesarstva na ravnici Feowella razpadla in skoraj izginila.

Hitre konjeniške skupine Hendvejev so s podporo tzevogov bliskovito prodirale na zahod in drobile vse šibkejši odpor. Spomnil se je pretresenosti ob hitrem padcu Lithinalla in Ožinskih trdnjav. Nihče ni pričakoval tako hitrega razkroja najmogočnejše svetovne sile.

Aeral Beon in šelgeac Zeolski sta se zavedala pomena mostu. Če bi dovolj časa zadrževali carske horde, bi pridobili dragoceni čas za okrepitev obrambe in pripravo protinapada.

V tisti bitki je vodil falango lokostrelcev. Vsi bili trdno odločeni, da ustavijo hiter prodor sovražnikovih hord in končajo tragični čas razsula. Beon in Zeolski sta vojsko razporedila na zahodni obali in dodatno utrdila most. Prvi napad orkov in kačjeglavcev so z lahka odbili.

To je bilo samo ogrevanje. Sledili so jim Hendveji in Set' Arusi. Vesoljnemu carstvu nikakor ni hotelo zmanjkati vojsk. Val za valom so udarjali preko reke. Vsako noč so ga v nemirnem spancu preganjali kriki postreljenih orkov, kačjeglavcev, goblinov in ljudi. Potem so se začeli napadi tzevogov. Tudi tem strašnim zmajem so se znali upreti.

Falanga balist jih je, navkljub hudim izgubam, odbijala, a tudi grozljivih zmajev nikakor ni hotelo zmanjkati. Na vsakega padla sta priletela dva nova.

Sedmi dan ogorčenih bojev je poveljeval še eni od mnogih obramb na rečnem bregu. Sužnji Teme so vztrajali. Čutil je nestrpnost v njihovih poskusih prebojev. Vilinci in ljudje so se zavedali, da verjetno ne bodo preživeli, temveč kupujejo dragoceni čas za zbiranje cesarskih vojsk, za protiudarec.

Obrise si meč in se vrne na breg, kajti preživeli Hendveji so se pognali v beg. Sonce je že padalo proti zahodnemu obzorju in v rdeče obarvalo prihajajoče oblake.

»Znova smo si kupili nov dan,« zamrmra bolj zase in namigne jamitom.

Meč zatakne v tok, ko priteče izmučen kurir:

»Jamit Kaspar Elioh, aeral vas nemudoma želi videti.«

Kaspar dvigne obrvi:

»Je kaj posebnega?« V glasu kurirja je zaznal sledi strahu in vznemirjenja.

Kurir samo ponovi:

»Aeral vas želi videti. Nemudoma,« poudari. Kaspar se spogleda s svojimi jamiti in odvrne:

»Grem, vi se pripravite na jutrišnji dan. Še El verjetno ne ve, kdaj bo zmanjkalo zverjadi za zakol.«

Vstopi v šotor. Notri so že zbrani skoraj vsi vilinski in zeolski jamiti. Šelgeac Zeolski in aeral Beon se molče pomenkujeta in z resnih obrazov razbere skrbi. Vzdušje je skrajno turobno. Vsi so že na meji zdržljivosti. V vseh teh dneh sta na pomoč prišli samo zeolska medreja mašagov in falanga lemikov.

Končno šelgeac Zeolski nagovori zbrane:

»Bitka je žal odločena. Sovražnikove horde so zasedle Zeolverg in bliskovito prodirajo proti zahodu. Vdrle so tudi pri Landogarju in

hitro napredujejo proti zahodu in severu. Moj oče je padel v boju med umikom iz Zeolverga. Severna armada je dokončno izginila na zahodu Feowella. Žal to ni edina slaba novica. Najhujši je prestop mladega šezeka Feowellskega na stran Vesoljnega carstva. Zahodni zbor se ne odziva na naše pozive in se nikamor ne premakne. Verjetno so mnogi bemeji že pokopali cesarstvo in iščejo način, kako se pokloniti Vesoljnemu carstvu. Presneti našaliti! Naj jih Megšelem požre!«

Aeral se naveže na njegove besede:

»Bitke nismo izgubili na bojišču, temveč je izgubljena zaradi oklevanja in čakanja. Kmalu bomo odrezani in prišli nam bodo za hrbet. Severni rojaki so se popolnoma umaknili in na meje svojih mealkudov poslali goleme. Edina odstopnica je umik na zahod. Moramo pohiteti, sicer nas bodo prestregli. Naše nepopolne štiri medreje niso kos neskončnim sovražnim hordam. Položaje moramo zapustiti do jutranje zore.

S svojima falangama bom v mraku napadel preko mostu. Naše edino upanje je presenečenje. Priboril vam bom čas, a vi se ne ozirajte nazaj. Glejte samo naprej! Vojna vas potrebuje. Cesarstvo vas potrebuje!«

Kaspar se oglasi:

»Naj moji lokostrelci pomagajo!«

Aeral mirno odvrne:

»Potrebovali jih boste med umikom.«



Pomežikne in se vrne v sedanji, spokojni čas. Za večino tukaj živečih ljudi je Svetovno cesarstvo oddaljena legenda. Bitka za most je verjetno utonila v pozabo.

S pogledom prečeše mirno rečno nabrežje, poraščeno z mladim bičevjem. Nikjer ni sledov ogorčene bitke tistega časa. Od takrat je minilo več kot dvesto let. Za smrtne je to dolga doba, čas menjave nekaj generacij. Smrtnim je po svoje lepo. Hitra izmenjava generacij

počisti grenke zgodovinske izkušnje.

Ustavi pleada. Podoživi trenutke hitrega umika. V ušesih mu odzvanjajo trube, ki so spremljale napad preko mostu.



Takrat ga je videl še zadnjič, enega od treh aeralov temnih vilinov, ko je na čelu konjenikov visoko dvignil meč in se podal v svojo zadnjo bitko. S svojo žrtvijo jim je priboril dovolj časa za umik. Izjemno drago so prodali svojo nesmrtno kožo, kajti temne horde so šele po dveh dneh ogorčenih bojev zasedle mostno trdnjavo. Takoj zatem je še šelgeac Zeolije poslal svoj vložek in srditi zeolski konjeniki so pridobili še kakšen dodaten dragoceni dan.



V mislih se pokloni takratnim junaštvom in junakom. Obležalo je nekaj tisoč vilincev in ljudi. Nihče ni slutil, da je bilo človeško cesarstvo takrat že mrtvo. Šele kasneje jih doseže novica o Padcu. Zadnje brezupne boje so vodili v slavo trupla. Umrli so zaradi brezupnega upanja.

Znova požene pleada. Zastavi igrivo plapolata na pomladanskem južnem vetru. Napenja vilinske oči, vendar ne zazna nobenih aktivnosti.

Na križišču opazuje kamnito trdnjavo. Vse je opuščeno. Verjetno nihče ne pričakuje sovražnikov in obrambo pomembnega mostu jemljejo malce bolj sproščeno. Hitro se usmeri proti zahodu.

V vse gostejšem mraku dirja skozi spokojno deželo. Nihče nanj ne polaga pozornosti. Odkar si je pobril obrvi, je podoben Južnjakom in verjetno ga vsi imajo za Južnjaka.

V Aldeni si predrzno privoščiči normalno prenočišče v krčmi. Malce začne uživati v teh tveganih potezah. Mogoče mu je dolgčas, ker nanj nihče ne polaga pozornosti. Ukradel je najpomembnejše dragocenosti, a ne občuti nikakršne iskalne mrzličnosti. Dežela živi naprej, kot se ne bi nič zgodilo.

Želi si sneti trak okoli ušes. Prav zamika ga izzivanje. Že dvigne roke, a si premisli. Samo še malo. Na ušesa vleče pogovore ljudi. Nihče ne omenja kraje dragocenosti ali kakšnega lova. Vsi pogovori se sučejo okoli spokoja miru in običajnosti preprostih ljudi predvsem o bližnjih praznikih in prazničnem sejmu. Nihče ne govori o vojni ali pripravo na kakšne bojne aktivnosti.

Vesoljno carstvo je v poltretjem stoletju obstoja postalo del življenja teh ljudi. Vsi so videti precej dobro hranjeni in nihče ne reče žal besede glede gospodarjev. Kdo so sploh gospodarji? Na mostu vihra tudi zeolska zastava. Na steni krčme je zeolski grb. Logično je sklepati, da deželi vlada vsaj nekakšna zeolska oblast.

Zvečer zre skozi okno na živahno in razkošno razsvetljeno ulico. Ob umiku pred mnogimi desetletji je bilo mesto zatemnjeno, povsod se je plazil strah pred bližnjim koncem. *Se kdo spominja Svetovnega cesarstva?* Na vzhodu zasije zadnji Mogosov krajec in svojo lesketajočo srebrnino posipa nočno krajino. Rdeči Lebenoh je že padel za obzorje. Na okno prileti Enejev sokol. Hitro odvijte drobni zvitek:

»Marisa je zapustila Zeolverg. S tzevogom je odletela proti severu, bodi skrajno previden. Naše falange so vdrle globoko v Zeolijo in Vzhodno Aldeško marko. Naletete so na šibak odpor. Tzevogi se niso pojavili.«

Kaspar nagrbanči čelo. Očitno je dobil odgovor na vprašanje o odsotnosti sovražnih lemikov in pahadov.

Potreplja ptiča, ki izgine v temi. Marisa ga očitno želi sama prestreči. Odsotnost sovražne vojske dobiva svoj smisel. *Kakšna je več kot petindvajset dekad stara čarovnica? Je še vedno zamrznjena v telesu skoraj otroka?*

Kje me bo prestregla? Verjetno tik pred zidom. Dobro, naj bo tako.



Pred njim je samo še zadnji kos poti, vzpon po starodavni cesti v Arimojo. Opustela cesta pripelje na vrh prelaza v ostrem granitnem

zobovju najvišjih vrhov Valgarskega gorstva. Območje pod Zidom je nikogaršnja zemlja. Kipi so brez vzdrževanja že precej zdelani od ostre klime. Samo cesta ne kaže znakov propadanja, saj je grajena za večnost iz rumenega granita iz Vzhodnega Suhovja. V meglicah uzre starodavno postojanko. Do nje pelje vrtoglava pot, ki je na srečo varovana s trdo kamnito ograjo.

Občuduje štiri stebre, simbol Svetovnega cesarstva in razsedla pleada. Vilinski konj se hvaležno skriva v zavetrje. Vrata zavetišča so vedno odprta.

Notranjosti postojanke se pozna nevzdrževanje. El ve, koliko dekad postojanka sameva v pričakovanju vrnitve nekdanje luči. Na hitro pospravi obrok *mašona*, ga poplakne z vodo in si pripravi ležišče. Edini zvok je zavijanje vetra, ki prinaša vonj po snegu z one strani Zidu.

Po dolgem času noč s spanjem.

Zjutraj ga prebudi naraščajoča svetloba novega dne. Hitro pospravi zajtrk in preveri žepek ogrinjala. Kristal s prstanom je na varnem. Med podboji se še malce pretegne. Najprej sploh ne zazna drobne postave. Pomane si oči in takrat zagleda s tarihom zakrito postavo. Od presenečenja zastane. *Saj je sploh nisem čutil. Kako se je nakaza mala lahko neopazno približala?*

»Kaspar Eloveh, res ste predvidljivi. Kot vsi,« polglasno zaključí, »svoje vrste.«

»Marisa ...« vzdihne.

Marisa tiho odvrne:

»Kako ste vilinci in ljudje neustvarjalni. Predvidevali smo vsak vaš korak.«

»Tega ne bova rešila z debato o predvidevanjih,« in izvleče meč.

Marisa iztegne roke in izstrelí slepeče strele. Kasparja za hip presune bledica in starikavost njenih rok, zatem se obda s ščitom. Meašikine strele se razpršijo.

»Zdaj sem jaz na vrsti!« Proti njej spusti ognjene krogle.

Meašika se ubrani in izvleče meč:

»Pogrešam takšne boje,« in se silovito požene. Kaspar nastavi meč in komaj zadrži silovit nalet. Z drobnimi ročicami neverjetno spretno vrtil meč. Kaspar ji komaj parira. V meč spusti urok. Meašika odskoči in se zareži:

»Pred smrtjo je dobro, da veš za neuspeh Almisa Fora in njegovih. V Kandarju jih že nestrpno čakamo.«

Kasparja presune. Meašika se lahkotno požene v napad. Kaspar za hip zamudi. Samo malce se izmakne in začuti pekočo bolečino. Urno se zbere. Silovito zamahne in odbije nov meašikin naskok.

Sled rezila iz El ve kakšne coprnije ga pekoče žge. Stisne zobe in se požene v ogorčen napad. Z mečem besno udriha in zraven proži *hromitvene* uroke.

Meašika pod besnečo točo udarcev in urokov klecne, presune ga njen glasni smeh. *Vesoljno carstvo resnično izgublja moči. Meašikine moči pojenjajo, a ona se reži kot na zabavi.*

Kaspar se znova silovito požene v napad. Meašiko tišči proti luknji v ograji na robu prepada.

»Vaše veličanstvo, nekam slabo se upirate.«

Meašika se znova zareži in ga silovito odrine. Z neverjetno lahkoto ga zbije na tla in, stisnjen ob hladni granit, ostane brez moči. Občuti samo popolno nemoč in njen stisk mu pije še zadnje moči:

»Stvari so zapletene. Prišel bo konec časa, ko boste nesmrtna zalega izbrisani s tega sveta. Kar danes počnem, vodi k temu koncu.«

Njen malo prejšnji siloviti stisk v hipu izgine. Izkoristi premor, požene se na noge in vanjo uperi na novo pridobljeno silo hromilnega uroka. Z močnim sunkom jo porine do roba.

Drobno telo nekaj časa lovi ravnotežje, zatem omahne. Kaspar skoči do roba. Zaskrbljeno, čeprav olajšano, zre v globino prepada, ki se izteče v meglice. Nasloni se na meč in globoko diha. *Premagal sem meašiko. Ena od carskih meašik je padla.*

Hitro se s pleadom vrne na glavno cesto. Še zadnjič se ozre proti postojanki, kjer je preko roba porinil Mariso, enega od temeljev Vesoljnega carstva.

Požene se proti vrhu. Kljub olajšanju ga žre črv dvoma. *Kako ve za Almisovo akcijo?*

Meašika Marisa je padla. Mrtva je. Nihče ne preživi padca v tako globok prepad.

Pred njim se odpre pogled na Zid. Osupne ga veličastje gradnje severnih rojakov. Požene pleada in mogočna vrata se odprejo. Zasluti veličastne orjaške goleme, ki se spretno izognejo njegovim očem.

Na drugi strani ga pričaka zasnežena pokrajina. *El pomagaj, kaj so storili iz svoje nekdaj cvetoče dežele.* Nadaljuje pot. Zid ostane za njim. Tesno se zavije v ogrinjalo. *Ta mraz.*



4. Mešarah in Čuvaji

Kristalna krogla zasije sredi majhnega prostora. Sijaj luči se razpotegne v svetlobni steber, ki se izoblikuje v silhueto vitke ženske. Meri, Vesoljni car, Elejla ...

Meašika Marisa skloni glavo:

»Vaša svetost ...«!

Meri spregovori:

»Je torej vilinec odnesel dragocenosti na drugo stran Zidu?«

Marisa še močneje skloni glavo:

»Vilinec ničesar ne sluti.«

»Žrtvovali smo Behemota, Meririma in Asmodela. Njihove silne duše so se vrnil v nedrje temeljev sveta in tam bodo čakale na konec časov. Sovražniki se bodo kmalu srečali in proslavili zmago. Pripravili bodo uroke in dosegli Onostranstvo. Izbrali bodo smrtnika in ga peljali do Pemeja. Takrat se začne najbolj tvegan del našega načrta.«

»Kako?«

»Žal te ne morem rešiti pred trpljenjem, ko bo prišel končni čas. A poplačana boš z novim vstajenjem v močnejšem, nepremagljivem in večnem telesu. Prihaja,« in trpko vzdihne, »čas žrtvovanj za zoro novih časov.«

Svetlobni steber izgine. Marisa ostane sama. *Trpljenje ... Prihaja doba trpečih duhov.*



Beltazar, Melkion in Kaspar med Amrokhovim zadovoljnim smehljanjem položijo na mizo pridobljene dragocenosti, tri prstane s kristali, skrinjo, starinsko knjigo in za povrhu še manjši prstan z značilno zeolsko obrobo. Kljub vsemu ne kažejo posebnega zadovoljstva.

Na omizje poskuša vnesti nekaj zadovoljstva:

»Zakaj ste tako čemerni? Poudariti moram, da ste odlično,« in zaploska, »opravili. Odlično! Vesoljnemu carstvu in megšelemskim zverem smo odvzeli edino možnost za okrepitev zatabov in obnovo moči. Pričakoval sem več težav. Res ste veličastno opravili svoje naloge. Padli so trije kerkeši in celo damejah. Temni dvor ste dobro prizadeli. Zaslužimo si malce okrepcila,« in zaploska. Vstopijo polno obloženi gulethi.

Vilinci vsaj za hip odpustijo skrbi in dvome. Zakaj pa ne? Ni važno, kako so stvori padli. Nihče ne sprašuje za barvno zmaja, da le bruha plamen. Sprva oprezno, potem pa kar pogumno grabijo po dobrotah. Zaslužili so.

Beltazar vzdihne:

»Škoda, ker z nami ni Eneja. Naredil je skoraj vse izračune, vse to je zaradi njegovega nekajletnega garanja. Najbrž hoče odvrniti pozornost od nas. Pa ne Carstva, temveč naših, kar me žalosti.«

Amrokh mu pritrdi:

»Tako pač je v tem svetu. Jakili so precej nezadovoljni, a mlada rešgeja se noče vmešavati. Zaradi Almisa in njegovega odkritega posega v vojno so nemirni zlasti ob meji z Edamiti. Bojijo se, da bi se Vesoljno carstvo podalo proti zahodu in jim pokvarilo posel z aurilom. Škratje zagotovo niso omembe vredna ovira, če si Meri zaželi novega osvajalnega pohoda. Najbrž bi se pridružili carstvu, da bi ohranili in si dodatno razširili trgovske poti.«

Melkion se našobi:

»Vsi jakili bi morali slediti Almisu. Izvlekel je meč in Megšelemu osebno vrnil enega od njegovih temnih služabnikov. In kaj ti silni jakili počnejo za varnimi židovi svojih dvorov? Strahopetno trepetajo in čakajo, da drugi opravijo delo, ki bi ga morali sami. Še mi se skrivamo kot kakšni klateški lakoši. Sramota!« in dlan trdo položi na mizo.

Amrokh blago prikima:

»Tega ne moremo spremeniti. Skoraj vsi živčno pogledujejo proti Zidu in namesto o obnovi nekdanje vilinske veličine tiščijo rep med prestrašenimi nogami. Kar veliko sem vložil, da sem odgnal, upam vsaj, da uspešno, nadležna sumničenja jakila Targharja. Naša naloga je jasna,« vse premeri. »Sledili bomo Enejevi časovnici. Dragocenosti so tu, na mizi našega *asod en'izetoc*. Vsako odlašanje lahko pritegne neprimerno pozornost in zagotovo nočemo, da se kdo vmeša in pokvari učinek presenečenja. Vsaj za zdaj imamo pomembno prednost, saj smo,« veselo zaključí, »v Megšelem vrnili štiri njegove mogočne služabnike. Že na to se pije,« dvigne kristalno čašo, do vrha napolnjeno z medico.

Kaspar opazi Melkionovo odkimavanje:

»Zakaj si tako turoben? Ti je žal, ker nisi pokončal še kakšnega kerkeša? Temnim jih bo kmalu zmanjkalo. Elejli so po zadnjem štetju ostali trije kerkeši in damejah v Wendenburgu. Kar tam naj ostane.«

Melkion na dušek zvrne čašo in se začne glasno režati.

Amrokh se z vsemi spogleda in zvedavo vpraša:

»Kaj je smešno?«

Melkion se zresni:

»Smešno? Ne smejim se zaradi smešnega, temveč temu, kako smo nasedli!« in vse prebode z vročičnim pogledom, tako neznačilnim za severnega vilinca. »Behemot in Asmodel nista padla zaradi naših mečev in magije, temveč sta se v nekem trenutku uničila s samovžigom. Vem, kako je bilo!« krikne. »Asmodel bi moral samo še enkrat močno zamahniti. Samo še enkrat! Ostal sem popolnoma nemočen in čakal sem na njegov zaključni udarec. Najbrž sta enako storila tudi Marisa in Meririm. Naša magija in meči niso ničesar prispevali v zakladnico uničenja kerkešev in damejaha. Še v razsulu Padca se nisem počutil tako nemočno.«

Amrokh nagrbanči čelo in odloži kozarec:

»Zakaj bi to storili in nam pustili edino, kar lahko obdrži njihovo carstvo?«

»Behemot in Asmodel sta govorila o žrtvovanju za zmago v nedoločljivi prihodnosti, ob koncu časov. Asmodel je z lahkoto pobil štiri izvrstne lemike. Bil sem tam. Ne vidim motiva. Kerkeš se zagotovo ni zažgal brez nekega jasnega načrta. Kaj je konec časov?«

Zazre se v Melikonovo nagrbančeno čelo in nestrпно odmahne:

»Komu mar za motive megšelemskih zveri? Šteje samo rezultat. Dragocenosti so naše. Če nimajo slučajno še enega kompleta dragocenosti, smo Vesoljnemu carstvu odvzeli edino možnost obnovitve. Dogovoriti se moramo o najpomembnejši nalogi tega časa,« in stiša glas. »Dogovoriti se moramo, kako dokončno zlomiti zatabe in Vesoljno carstvo z Mešarahovim obredom Pemej spremeniti v ruševine.«

Melkion želi še nekaj reči, a samo pogoltno slino. *Zdaj ni čas.*

Amrokh zadovoljno nadaljuje:

»Vi trije ste naša najboljša možnost za vstop v Onostranstvo in proženje uroka za udejanjenje Mešaraha. A to,« nadaljuje, »ni vaša edina naloga.«

Vsi pričakujoče zrejo v rešmeaga.

»Mešarah je enkratni pojav, zdravilo za bolezen. Narediti moramo še nekaj, po mojem mnenju še pomembnejšega.«

Vilinci se spogledajo. Je še kaj pomembnejšega od Mešaraha, ki bo zlomil Temni dvor Elejle?

Amrokh se hudomušno nasmehne, očitno uživa v dvigovanju napetosti:

»V skrinji,« položi roko na neugledno starinsko skrinjo, »je urok, ki v telesa Onostranstva udejanja etirje, natančneje, sedem etirjev v sedmih smrtnih telesih, sedem aganealov.«

Vsi umolknejo. Vilinski spomin hrani marsikaj, a nihče od njih ne ve za ta urok.

Melkion negotovo vpraša:

»Kako to misliš? V tej skrinji? Kaj, če ga je ...« mu zastanejo besede.

Amrokh uživa v zmedenih pogledih gostov:

»Res je. Ne moremo vedeti, ali ga je Elejla uporabila. Tudi tega, kako je naša magija zašla v skrinjo sredi Kandarja, najbrž ne bomo nikoli izvedeli. Vsaj nekaj gre v naš prid, saj mi je Enej zagotovil, da uroka niso uporabili. A dokler ne pridete,« si pogladi obrvi, »tja, ne boste vedeli. Posebnost uroka je, da v Onostranstvu omogoči našo magijo in istočasno lahko Aganeal prehaja med Onostranstvom in našim svetom. Aganeali bodo imeli pomembno nalogo, od udejanjenja dalje bodo pripravljali tudi tukajšnji odziv na nove grožnje. Edamitske dežele, bogate z aurilom, so ostale nedotaknjene.

Megšelemsko trojstvo se ne more udejanjiti v Onostranstvu, kajti Elejlin in damejahov duh ne prenašajo gostote Onostranstva. Sam sem preveril izračune. V trenutku, ko Elejlina energija obsede nekoga v Onostranstvu, bo nesrečnejš prej kot v dnevu podlegel. Skratka, če se začne pojavljati megšelemsko zlo, ga bodo lahko Čuvaji zatrli, saj bodo na varnem, nedosegljivi Trojstvu. Imeli bodo odločilno prednost in tako bomo preprečili,« se spogleda z Melkionom, »tvoj konec časov.«

Melkion sumničavo nagrbanči čelo:

»Sam sem prinesel skrinjo. Naš urok v njej ni nekaj skrivnostnega. Diweja je, do tragičnih dogodkov, skrbela za pripravo *leceoha* Tarafa in *Emen Mabemot*. *Leceoh* in *lietzeta* sta bila temelj zaščite našega sveta pred Megšelemom. Ker je to propadlo, bomo v Onostranstvu postavili nekaj podobnega. A kaj, če zlo kljub vsemu najde razpoke? Kaj, če Elejlin *ševiz* najde način utelešenja in preživetja v Onostranstvu?«

Amrokh se za hip zresni, zatem veselo nadaljuje:

»Se mi je zdelo, da boš natanko to vprašal. Neuspeh na Tarafu je posledica same narave svetišča in zlasti svečeništva. Aganeali s primarno inkarnacijo v Onostranstvu bodo varni pred Trojstvom. Pa še nekaj,« naredi kratek premor. »Šele **po** uroku utelešenja etirjev boste poskrbeli še za Mešaraha in ga usmerili k Pemeju. Temelj posega v

Onostranstvu bo izkoriščanje mitologijo Onostranstva. Marsikaj vam bo znano in jasno. Pemej se odlično sklada z njihovimi verovanji. Enej je odlično izračunal, kdaj, kje in kako morate ukrepati. Onostranstvo omogoča magijo samo v zelo specifičnih pogojih, kar nam gre na roko. Zapomnite si to. Na koncu boste storili še nekaj,« in zaključi.

»Dragocenosti boste ločili. Poskrbeli boste, da bo del njih neprodušno zakopan pri njih. Enej je obljubil, da bo poskrbel za ločitev tehagacev, sibetov in Knjiga po Pemeju. Bo to naredil sam ali tja vrnil koga od vas? Ne vem.«

Nekaj trenutkov molčijo, zatem se oglasi Beltazar:

»Koliko časa bo urok zmogel vzdrževati naša telesa v Onostranstvu?«

»Ta del predstavlja največje tveganje. Čas ... Če so Enejevi in moji izračuni točni, imate z male sreče na voljo približno dve naši leti. Časovnega okna v Onostranstvu žal ne moremo natančno izračunati. Interval je med tremi mogosi in poldrugo dekada. Natančneje žal ne gre.«

»Kaj lahko storimo v treh mogosih?«

Amrokh trpko odvrne:

»To je pač tveganje.«

Beltazar ga dopolni:

»Tveganje neuspeha.«

»Vsaj nekaj pa lahko storite tudi v treh mogosih.«

»Kaj?« zanima Melkiona.

Amrokh odvrne:

»V treh mogosih lahko inicirate aganeale in neprodušno zakopljete ključne dragocenosti. S tem boste za vselej onemogočili utelešenje Elejle, a s tukajšnjim zlom se bomo soočili na star način. Tribunala ni nihče razveljavil. Sehir bar Jemin bo v rokah posebej izurjenega Čuvaja, odpornega na magijo zatabov.«

Vilinci se znova spogledajo in prikimajo. Zavedajo se tveganja. Pri uroku za vzdrževanje vilinskega duha in telesa v Onostranstvu lahko gre marsikaj narobe.

Beltazar vzdihne:

»Torej gremo.«

Vsi soglašajo. Zavedajo se tveganja. Onostranstvo zahteva izredno močan urok. Samo drobna napaka in vse lahko propade.



SPOČETJE ODREŠENIKA



II

V dneh Heroda, kralja v Judeji, je živel duhovnik, ki mu je bilo ime Zaharija. Bil je iz Abšjeve duhovniške skupine, njegova žena pa je bila izmed Aronovih hčera; ime ji je bilo Elizabeta. Oba sta bila pravična pred Bogom. Živela sta brez graje, po vseh Gospodovih zapovedih in navodilih. Otrok nista imela, ker Elizabeta ni bila rodovitna in sta bila že zelo v letih. Ko je bila na vrsti Zaharijeva skupina in je opravljal duhovniško službo pred Bogom, ga je po običaju duhovniške službe zadel žreb, da je šel v Gospodovo svetišče zažgat kadilo; vsa množica pa je ob uri kadilne daritve molila zunaj.

In prikazal se mu je Gospodov angel, ki je stal na desni strani kadilnega oltarja. Ko ga je Zaharija zagledal, se je vznemiril in obšel ga je strah. Angel pa mu je rekel:

»Ne boj se, Zaharija, kajti uslišana je tvoja molitev! Tvoja žena Elizabeta ti bo rodila sina. Daj mu ime Janez. V veselje in radost ti bo in mnogi se bodo veselili njegovega rojstva, ker bo velik pred Gospodom. Vina in opojne pijače ne bo pil in že v materinem telesu bo napolnjen s Svetim Duhom. Veliko Izraelovih sinov bo spreobrnil h Gospodu, njihovemu Bogu. In on sam bo hodil pred njim z Elijevim duhom in močjo, da obrne srca očetov k otrokom, nepokorne k modrosti pravičnih in ustvari za Gospoda pripravljeno ljudstvo.«

Zaharija je nato rekel angelu:

»Po čem bom to spoznal? Jaz sem namreč star in moja žena je v letih.«

Angel mu je odgovoril:

»Jaz sem Gabriel, ki stojim pred Bogom. Poslan sem, da spregovorim s teboj in ti sporočim to veselo novico. Ker pa nisi verjel mojim besedam, ki se bodo izpolnile ob svojem času, boš onemel in ne boš mogel govoriti do dne, ko se bo to zgodilo.«

V šestem mesecu je Bog poslal angela Gabriela v galilejsko mesto Nazaret, k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija.

Angel je vstopil k njej in rekel:

»Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!«

Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to. Angel ji je rekel:

»Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.«

Marija pa je rekla:

»Glej, Gospodova služabnica sem, zgôdi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje.

Lk I, odlomek 5 - 38



6. Trije kralji drugega sveta

Tiste noči se zgodi. Vse niti se križajo, vse besede so izgovorjene, vsa milost se prelije iz vod, ki so zgoraj, v vode, ki so spodaj.

V votlini ob Galilejskem morju se zgodi nekaj ... Nepredstavljivo čudovitega.

Sprva pravzaprav ni ničesar. Samo pušča kamnita, tu in tam revna rast in kakšen insekt, hiteč po nedoumljivi, od Gospoda izklesani poti. In potem ...

Bleščavi kristali drugega sveta zasijejo. Prej ni bilo ničesar, zdaj sredi modrikastega trepeta božjih luči stojijo trije možje, dva temnopolta, tretji nenavadno bledoličen. Na daleč so podobni tukajšnjim ljudem, a niso od tod. Niso sad božje milosti tega sveta. Potovali so od daleč, čeprav se niso premaknili niti za ped ali trenutek.

Tukaj so, ker so zaupali in so pripravljene altruistično darovati tudi svoje večno življenje.

Bliskovito si okoli glave zvijejo debele trakove. Tako skrijejo nenavadna podolgovata ušesa. Košate obrvi so odstrigli že tam, od koder prihajajo.

Sijaj pojenja. Čarobna luč se umakne teminam noči in mesečnemu odsevu, ki riše biserno trepetanje na rahlem jezerskem valovanju. Ta svet ima samo en srebrni obraz. *Ena je ona, ki odseva device sijaj.*

Prvi spregovori Beltazar:

»Upam, da nam niso sledili,« in se oprezno razgleduje po puščobni nočni krajini. Drugi, Melkion po imenu, nase urno navrže ogrinjalo:

»Pri Elovih etirjih. Mogoče imamo vsaj kanček sreče. Nisem zaznal prisotnosti kerkešev,« in svetloba vrha palice osvetli okolico. Pripre oči:

»V bližini so votline. Našli bomo idealno za svoje namene. Paziti moramo, da nas ne zalotijo ljudje teh votlin. Čutim njihovo bližino.«

Melkion se razgleda in kratko vzdihne:

»Zaznavam še nekaj drugega, nekakšen urejen, usmerjen stisk črne magije. To ni magija kerkeša. Preveč je urejena in nadzorovana.«

Tretji mož, Kaspar, dvigne glas:

»Podobno sem čutil v bližini damejaha Marise. Skrbi me ta nenavadno urejena melodija urokov. Upajmo,« in s prizvokom strahu doda, »da se knjige ne motijo glede sposobnosti Elejle in damejahov. Kaj, če se lahko s svojo magijo, tako kot mi, vzdržujejo tudi v tem svetu?« skoraj šepetaje zaključí in odkima, kot bi hotel odgnati svoje sume. »A zdaj ni čas za prerane skrbi. Tu smo zaradi Elovega blagoslova!«

Naglo se pripravijo za pot. Do cilja je še daleč, a časa je tako malo. Vsaj nekaj dobrega užijejo v tem tragičnem času, izračuni so se izkazali za točne. Delovati morajo neopazno, saj so v tem tujem svetu prepuščeni sami sebi. Sveta za Zidom in zaščito golemov je daleč. Njihova telesa živijo samo zaradi urokov, ki kljubujejo neznosni gostoti Onostranstva.

El, pomagaj njim, ki nočejo stopiti v objem luči etirjev in pomagati onim v teminah brez lastne volje.

Strašna moč zatabov mora imeti šibko točko. In jo ima. Beltazar se spominja srečanja prejšnjo pomlad v bližini ruševin Ulisa.



Marijo preganjajo nemir in čudne skrbi. To noč se ji odmika spokoj mirnega sna. Zbudi se še pred zoro. Sanje se razpršijo. Nekaj je v zraku, nekaj lebdi nad deželo Judejsko. Ne more se povrniti v spanec. Luna je vzšla in s polovico srebrnega obraza boža puščavsko deželo.

Zakaj ne morem spati?

Borna zemlja za pičel pridelek zahteva veliko skrbnega dela. Zaveda se svojih dolžnosti, saj je pridna, bogaboječa ženska. Ponosna je na svoj rod, na poreklo ljudstva, rojenega iz Gospodove postave, za

Njegovo ljudstvo. Kmalu bo poroka s tesarjem Jožefom. On bo dober mož in oče otrok v slavo Gospodovo.



Kaspar ima v skromni usnjeni malhi največji zaklad, Sehir bar Jemin, Knjigo, ključ za razvoj Mešaraha. Melkion nosi tehagace in sibete, a Beltazar je s svojimi močmi varuh in mora odkriti znake etirjev. Od njegovega uvida je odvisen uspeh. Samo eno sólo priložnost bo imel. Zvezda bo pokazala pot, a kljub vsemu se počuti precej nelagodno. Odrešenik *Fearig Eđanima* in njegov glasnik, prvi *aganeal*, morata biti spočeta najkasneje v naslednjih dveh nočeh.

O tem soglašajo vsi izračuni. Vsaka zamuda lahko prinese nepredvidljive posledice. Od Kasparjeve večšine uvida je odvisna usoda sveta. Kako zoprna odgovornost. Samo ena je prava ženska, primerna za spočetje iz duha. Etirji so sveto ženo že pripravili, jo s svojo močjo brezmadežno spočeli. Potem je tu še *Jašubeg*, Glasnik. Tudi on mora dobiti moč etirjev, v njem se mora razodeti *aganeal*. On bo *Tesea Emenim* - Prvi Čuvaj nove dobe, prvi na braniku med Tem in Onim. Prvi svoje lože. Ob pravem trenutku žrtve se bo utelesilo sedem Čuvajev, ki bodo zadnja obramba pred vdorom *izogoha*.

Kaspar ga predrami iz razmišljanja:

»Ne boj se, Elizabeta in Marija svetita močnejše od sonca nad mostom čez Abadon. Imam veselo novico! Elizabeta je že rodila Janeza, *Tesea Emenima*. Sijaj *aganeala* že močno čutim. Nenavadno, kako duhovi etirjev sijejo v tej gosti materiji.«

Melikon se ustavi, si obriše čelo:

»Niti jutro še ni, pa je tako vroče. Kar malce pogrešam tisto hladno votlino.«

Beltazar odkima:

»Vročina pustinje je manj naporna od urokov,« utrujeno vzdihne, »ki nam omogočajo bivanje v tem gostem svetu. Saj smo dogovorjeni. Nihče nas ne sme videti, razen Njega, ljubljenca Ela. Kmalu se bo prikazala zvezda. Hitro bomo morali do novorojenca.«

Kaspar vzdihne:

»Upajmo torej, da basileina roka ne seže do sem.«



Elizabeti se je dopolnil čas poroda. Rodila je sina. Ko so njeni sosede in sorodniki slišali, da ji je Gospod izkazal veliko usmiljenje, so se z njo veselili. Osmi dan so prišli dete obrezat. Po očetu so mu hoteli dati ime Zaharija, toda njegova mati je spregovorila in rekla:

»Nikakor, temveč Janez mu bo ime.«

Oni pa so ji rekli:

»Nikogar ni v tvojem sorodstvu, ki bi mu bilo takó ime.«

Z znamenji so spraševali njegovega očeta, kako bi ga hotel imenovati. Zahteval je deščico in zapisal:

»Janez je njegovo ime.«

In vsi so se začudili. Njemu pa so se takoj razvezala usta in jezik, in je spet govoril ter slavil Boga. Vse njihove sosede je obšel strah in po vsem judejskem gričevju se je govorilo o vseh teh rečeh. In vsi, ki so zanje slišali, so si jih vtisnili v svoje srce in govorili:

»Kaj neki bo ta otrok?«

Gospodova roka je bila namreč z njim.

Lk 1,57 - 66



Trije možje težko prenašajo peklensko vročino Judeje. Zanje je hud napor že dihanje, kaj šele hoja ali početje česa drugega. A morajo hoditi. Vilinska telesa, zgoščena v svetu Mladih Ed, so izpostavljena neznosnemu pritisku. Vsa silna moč vilinske magije zadostuje zgolj za golo preživetje.

Melkion si obriše pot, ki se mu nabira na čelu:

»Brez mazila bi od tega sonca že zdavnaj postal orčja pečenka.«

Beltazar se kislo nasmehne:

»Meni je ravno prav. Pomisli, kako je tod poleti,« in mu pomežikne. Melkion odkima:

»Kar velik izziv bo zgolj preživetje. Z malce sreče nam ne bo treba preždeti vsega časa do iniciacije.«

Kaspar doda:

»Ne računaj na to srečo. Trinajst tukajšnjih let je mala cena glede na veličastna dejanja, ki se bodo zgodila.«

Melkion stisne ustnice:

»Potrudimo se, da uspemo. Če nam spodleti, bo Megšelem vladal še veliko stoletij. Pošastni um Meri bo našel pot do obnove in njena naslednja tarča bo Zid.«



Z rojstvom Jezusa Kristusa je bilo takóle: Njegova mati Marija je bila zaročena z Jožefom; in preden sta prišla skupaj, se je izkazalo, da je noseča – bila pa je noseča od Svetega Duha. Njen mož Jožef je bil pravičen in je ni hotel osramotiti, zato je sklenil, da jo bo skrivaj odslovil. Ko je to premišljeval, se mu je v sanjah prikazal Gospodov angel in rekel: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je spočela, je namreč od Svetega Duha. Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov.« Vse to pa se je zgodilo, da se je izpolnilo, kar je Gospod rekel po preroku:

*Glej, devica bo spočela in rodila sina
in imenovali ga bodo Emanuel,*

kar v prevodu pomeni Bog z nami. Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi in ni je poznal, dokler ni rodila sina; in imenoval ga je Jezus.

Mt I, 18 – 25



Bibliografija literarnega projekta

Vitezi in Čarovniki

1. **Vitezi in Čarovniki** · Indigo novi svet, 978-961-92766-8-6 (2011)
2. **Vitezi in Čarovniki** · Votlina skrivnosti, 978-961-93373-0-1 (2012)
3. Padec svetih: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-5-6 (2016) · 2. Trilogije o Vesoljnem carstvu
4. Vzpon Elejle: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-8-7 (2016) · 1. del Trilogije o Vesoljnem carstvu
5. **Vitezi in Čarovniki 1: Vzpon indigo otrok** 978-961-93507-8-2 (2016)
6. **Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (obnovljena)** 978-961-94219-2-5 (2017)
7. Somrak Drugotnosti: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-94219-3-2 (2017)
8. **Vitezi in Čarovniki 3: Vladavina indigo otrok** 978-961-95000-2-6 (2020)

